ISSN 0132-4462

КВІТЕНЬ

1983

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить
з січня 1927 р.

№8 (1146)

Ціна номера 30 коп.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Наш сусід таки справжній мужчина! Бачиш, він свою Наталку на руках носить.

З Першотравнем!

Є в мене, шановні, традиція давня,
І я проти неї грішити не буду —
Найкращі вітання на день Першотравня
Шлю всьому трудящому чесному люду.

Хай вершаться задуми добрі та плани,
Хай сонце у мирному небі сміється,
Хай настрій ваш буде прозоро-весняний!..

Од щирого серця
Вашого Перця.

СЛОВЕСНА КАРИКАТУРА

Воно й сказати, на голові нині не дуже щоб так. Облазить голова. І не стільки від думок, скільки від злості. Сердиться дядьо Сем.

Тут варто зауважити, що давно він не той. Був собі типовий, збірний образ американця. Як Міхель у Німеччині, як Джон Буль у Англії.

Тип — цибатий дядько з борідкою клинцем, в циліндрі і смугастих штанях. Персонаж Марка Твена. Тільки не сатирика Марка Твена, не памфлетиста, а гумориста-оповідача.

У колишньому дядьові Семові більше від шаржу, ніж від карикатури. В тодішньому дядьові ще — ні-ні та й проглядала особистість, котрій чхать на корони-трони та й на титули.

Словом — дядьо «рівних можливостей».

Але минали роки і роки, і душа його все більше свиніла і свиніла, хоч зовні він усе більше ставав схожим на вовка.

А все від — «най».

Він раптом поспішив (та й силоміць!) запевнити інших, що країна його — США — «найдемократичніша», «найбагатша», «найвільніша», «наймогутніша», «найщасливіша», «найсильніша», «найгуманніша», «най»...

Господи, всіх тих «най» і не перелічиш. А коли й полічиш, то за останнім «най» з'явиться ще одне «най», і так їм і кінця не буде.

Далі все просто, як коржі з маком.

Дядьо Сем розсудили «в елементі» і, як йому здається, цілком логічно: «Коли у мене всі — «най», то і я найшляхетніший пан! Пан на всю губу!» Відповідно: танцюй, враже, як пан каже!

Хто такий — «пан» — відомо, а «враже» — сусід ближній і сусід дальній. Дуже навіть дальній, бо «життєві інтереси» США, як заявляє нині дядьо Сем, простяглися від Арктики до Антарктики, від Патагонії до Індійського океану, до Соломонових островів і далі, далі, городами навпрошки, по всьому світу.

Роками й роками вся зовнішня політика дядька Сема зручно вкладалася в поетичну строфу:

«Все моє, сказало злато,
Все моє, сказав булат,
Все куплю, сказало злато,
Все візьму, сказав булат!»

Куплялося (підкуплялося!) і бралося...

Коли в 1976 році у США святкували двохсотлітній ювілей своєї державності, історики підрахували, що протягом двохсот років свого існування США розв'язали двісті загарбницьких війн. Це для круглості рахунку — 200, насправді ж — чи то 212, чи то 214.

Це не рахуючи тих війн, що спалахували в результаті нацьковування дядьом Семом однієї держави на іншу і велися на дядьові гроші, дядьовою зброєю і... в дядьових інтересах.

Чому в голові ще й не орано? А для чого орати в мозку зайву звивину, коли там і так все складненько моститься: чого не купимо, те завоюємо, кого не купимо, то вб'ємо; за будь-яких обставин: чи калиткою потрусимо, чи з гармат пальнемо, а зиск матимемо!

Про що ж тут думати: купимо-візьмемо-вб'ємо-відберемо і т. д. в тому ж розрізі.

Роками, десятиліттями у гладенькому дядьовому мозку не могла навіть ворухнутися думка, що хтось може заперечити його країні, котора — «най», «най», «най» і ще багато разів — «най».

І в ім'я «життєвих інтересів» — сиріч, інтересів грошових мішків США, десятиліттями п'ється кров народів Латинської Америки, тягнуться хижі пазурі в Африку, Азію, на Близький Схід, затягається в залізні лещата мит і банківських процентів економіка країн Західної Європи...

Більше того — ті, чию кров смокчуть американські монополії, ті, хто вмивається солоним потом, аби ті ж монополії жиріли, ті, з кого вже здерли сорочку і приглядаються до штанів, мусять радіти, танцювати на одній ніжці (під музику дяді Сема!) від радості, що жертвують вони всім заради процвітання країни (читай — групи паразитів, що живе у цій країні), котра й так — «най», «най», «най»...

Не купимо, так захопимо, не захопимо (поки що!), так залякаємо! Наше буде!

Перші ускладнення з'явилися ще в жовтні 1917-го року.

Вже б тоді задуматися дядькові Семові, що колись воно та й урветься.

Кругом урветься. В усьому світі. Бо грав, грав дядьо на басах, а доведеться зійти на волосінь...

Думати не хотілося. В голові ж бо — не орано...

Одна пісня: «не купимо, так відберемо»... «все моє, сказало злато, все моє, сказав булат...»

А воно, що не рік, що не десятиріччя, так струна за струною і — дринь-дринь, одна за однією і рвуться.

Дядьо, по інерції, все ще грає тієї ж, а світ починає танцювати по-своєму, не від дядьової печі.

«Своя», така вже «своя» Латинська Америка, рік у рік виявляє дядьові Семові непослух, країна за країною звільняється від гніту дядьових монополій та й своїх торбохватів, торує стежку в протилежний від шляхів дядька Сема бік.

Ну, з цих, та ще з народів Африки, Азії, що візьмеш? Темні, неписьменні... Так дядьо й не встиг їх «доцивілізувати» до решти.

Але ж Західна Європа, Західна Європа!

Цивілізована, граматикована... Американський спосіб життя як на неї шитий, їй би й заглядати в дядьового Семового рота, а вона хоче танцювати під свою, власну дудку.

Вже обурюються навіть деякі західноєвропейські країни, ображаються, що їх затискають різними економічними санкціями, митами, банківськими процентами.

Це б іще півбіди. Але ж народам цих країн не подобається, дуже не подобається, що дядьо Сем, в ім'я того ж таки процвітання своїх «най», «най», «най» — штанів, хоче перетворити їхню батьківщину на такий собі експериментальний полігончик площею в кілька сот тисяч квадратних кілометрів, з сотнями мільйонів піддослідних кроликів жіночої і чоловічої статі. Для «обмеженої», «локальної» термоядерної війни. Щоб перевірити: можна чи не можна виграти «обмежену» термоядерну війну.

Що в лічені дні, коли не години, ота «обмежена» термоядерна війна зітре на гарячий термоядерний попіл європейську цивілізацію і культуру, дядьо Сем якось не подумав, як не подумав і над тим, чим це може скінчитися для самого Сема.

Що робити, коли дядько Сем іншої політики не визнає? Що міг — купив, що не купив — так взяв, загарбав, а далі танцю нема!

Радянський Союз і вся світова соціалістична співдружність на дорозі тим імперіалістичним танцям стала, до дядьової музики не прислухається!

Купити? Не продається.

Загарбати? Спробуй!

Залякати! Залякати-и-и-и! Може, злякається та дасть себе вкоськати і ошукати?

...І лякає дядьо Сем. Уже котрий рік лякає. То розмірами бомб, то кількістю ракет, то якимось супербомбардувальником, то хімічною зброєю, то бактеріологічною зброєю, то ще якоюсь бідою. Уже котрий рік лякає, а ми не лякаємось, не боїмося, вкоськати-ошукати себе не даємо.

Не чує він чи не хоче чути могутнього мільйонноголосого народного «Ні! — термоядерній війні!» «Ні — гонці озброєнь!» «Так! — міцному мирові на нашій планеті!» Хочеться, дуже хочеться сподіватися, що йому ще не зовсім позакладало вуха, що він таки прислухається до цього всенародного голосу. Так чи не так — покаже час.

Микола БІЛКУН.

Всесоюзне видавництво «Плакат» видало серію сатиричних малюнків, присвячених захисту природи. Вміщуємо один з цих плакатів.

Де гербіциди розкидають
як попало,
Там тільки шкода,
а користі мало!

Плакат М. УШАЦА

ВТК Перця

МОЄ НЕВДАЛЕ ІНТЕРВ'Ю

Виробниче об'єднання «Карпатпресмаш» — підприємство недавно збудоване. Першу продукцію видало в середині сімдесятих років. Отже, підприємство молоде, відповідно — сучасне. Високі, просторі цехи, крани над головою. Красота! Дух захоплює!

Весь завод — під одним дахом. Разом з начальником відділу технічного контролю Д. М. Бойчуком ми непомітно (бо між цехами нема ніяких перегородок) переходимо з цеху в цех. Не зчулися, як опинилися в складальному. На таких просторах і робітників не зразу помічаєш. Але вони працюють. Он там бачу, і там, і там. І все ж мені видається, що їх начебто малувато. Можливо, не всі з'явилися на роботу?

— Ні, всі на місцях,— заспокоює мене Дмитро Михайлович. І додає: — Ото як ми останнім часом ретельніше взялися за трудову дисципліну, то із запізненнями майже покінчили, і з роботи ніхто раніше не йде.

І ще мимохіть відзначаю собі: ніде не бачив, аби хтось теревенив на робочому місці або перекурював.

Ну як, справді, не порадіти! Коли такий повний порядок!

Поки я, новачок, роздивлявся та захоплювався, до нас наблизився робітник. За ним — другий, третій, п'ятий... Представились: слюсарі-складальники. Третього розряду, четвертого, п'ятого...

— Даруйте,— кажуть,— чи можна у вас про дещо розпитати?

Отакої! Ситуація явно незвична: виходить, не я, а навпаки, в мене хочуть взяти інтерв'ю. Та що вдієш, відмовлятися якось не випадає.

— Прошу, питайте.

— Скажіть, будь ласка, яке сьогодні число?

— Двадцяте,— відповів упевнено. (Добре, що перед виходом із готелю заглянув у календар).

— Правильно,— погодились,—двадцяте. А чи знаєте, скільки пресів ми випустили з початку місяця?

— Ні, не знаю,— щиро признався я. (І, звичайно, пожалів, що перед тим не заглянув у відділ збуту і не взяв там цих даних).

— Так от знайте: жодного! І лише двадцять пресів більш-менш приблизно підготовлено до здачі.— Отак точно поінформували. І — чергове запитання: — Можливо, знаєте, скільки пресів ми маємо випустити за місячним планом?

Змушений був признатися, що й про це, на жаль, ще не довідався.

— П'ятдесят п'ять! — повідомили співрозмовники. Начальник цеху А. М. Юзвенко, котрий якраз надійшов на наше імпровізоване інтерв'ю, ствердив: так, цифри точні.

Я помітив, що інтерв'юєри трохи збентежені моїм невіглаством. Проте питають далі:

— А як на вашу думку, чи можна за один останній тиждень зробити те, що заплановано робити цілий місяць?

— Фантастика! — вихопилось у мене. Однак тут же згадав, що люди, які дають інтерв'ю, повинні висловлюватися дипломатичніше, й додав: — Зробити за тиждень місячну програму, мабуть, таки важкувато. Але іноді декому, я чував, це вдавалося.

— І нам інколи вдається. Але як! Ми тоді працюємо по півтори, дві, а буває, і по три зміни підряд. А ще ітеерівці з бюро головного конструктора і головного технолога кидають свої робочі столи й кульмани та приходять у цех складати преси. А ми, між іншим, працюємо на відрядній оплаті, і за преси, складені конструкторами й технологами, нам, як ви здогадуєтесь, не платять. Отже, такий, з дозволу сказати, ритм безпосередньо і негативно відбивається на наших заробітках. А хіба ж ми винні, що перші три тижні працюємо, як мокре горить, а останній — так, що не встигаємо витерти піт з чола?

— Як на мене,— сказав,— вашої вини у цьому нема.

— Отож. Треба, щоправда, дещо уточнити,— вніс поправку один з інтерв'юєрів. — Воно не так, щоб повністю три тижні ми марнували час. Перші дні кожного місяця, як правило, закінчуємо складати преси, котрі, за звітами, вже склали минулого місяця... Але от скажіть краще: чи може такий поспіх наприкінці місяця поліпшувати якість пресів?

— Взагалі скорий поспіх — людям посміх,— сказав я. Народна мудрість наче допомогла вдало, як мені здалося, ухилитися від прямої відповіді. Відчував бо, що інтерв'юєри потроху заганяють мене у глухий кут. Раптом згадав, що головний інженер об'єднання Р. В. Фрик казав мені: «В нас не було жодної рекламації на преси», потім, щоправда, поправився: «Ні, здається, одна була». І я сказав:

— Але ж у вас, товариші, за весь минулий рік, богу дякувати, була лише одна рекламація.

— То не богу слід дякувати. А тому, що слідом за пресами відвантажують запасні частини у супроводі наладчиків, які на місці лагодять преси і налагоджують стосунки з замовником. Майже кожен з нас їздив отак лагодити й налагоджувати.

Ці пояснення мене, признатися, щиро порадували. Передусім тому, що мої співрозмовники відмовлялися дякувати богові, отже, були переконаними атеїстами. Що ж до високої якості пресів зі Знаком якості, то в мене такої переконаності чомусь уже не було. І все ж я висловив припущення:

— Але ж для того існують контролери ВТК, щоб неякісне не проскакувало.

Заявив отак і наразився на чергове уїдливе запитання:

— А ви гадаєте, що в тому поспіху, в тій метушні, коли звідусіль чути: «Швидше! Давай! Жени!» — бідаки-контролери здатні все детально перевірити, провести всі необхідні випробування?

Останнє запитання видалося мені відверто риторичним. Тим більше, що від декого з контролерів я вже знав: нерідко на складання надходять деталі без клейма ВТК, замість накладних зі штампом ВТК приносять службові записки з дозволом керівників закладати в прес не зовсім годящі деталі. Знав, що й комісія з союзного міністерства, котра напередодні мого приїзду до Івано-Франківська перевіряла роботу заводу, при всій елегантній ввічливості, властивій відомчим комісіям, відмітила: «Не в повному обсязі організовано облік і аналіз браку», «Дозволи на тимчасові відхилення оформлялися несвоєчасно», «На окремих деталях, що надходять на складання, відсутні клейма ВТК» і т. д. Спробуйте перекласти ці дипломатичні формулювання на звичайну мову — і зрозумієте, що воно насправді робиться.

Зваживши на все це, я, будучи людиною поміркованою, вирішив на останнє, явно риторичне, до того ж уїдливе запитання моїх інтерв'юєрів просто не відповідати. Про всяк випадок.

Розумію, що моє інтерв'ю вийшло явно невдалим.

Та, зрештою, чому саме я мушу відповідати на ці запитання? Хіба в об'єднанні нема кому це робити? Певен, що, приміром, Андрій Якович Гуржій, генеральний директор ВО «Карпатпресмаш», зуміє відповісти на все (а заодно вже й за все) куди краще за мене.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківськ.

ІРОНІЗМИ

● *Круглий дурень: і вхопитися нема за що.*

● *Не так шкідливий виробничий шум, як шумиха.*

● *Доля усміхається лише тим, хто з нею не жартує.*

● *Натяк розуміють лише тоді, коли з ним згодні.*

Юрій МЕЛИХОВ.

м. Полтава.

Виставка ширнетреба

НАША ІГРОТЕКА

Чимало дітей мріють про майбутню професію будівельників, не підозрюючи, що іноді тим будівельникам буває непереливки. Наприклад, одержать вони раптом від постачальників нестандартні двері і рами, які в жодні отвори не входять, панелі з нерівностями, паркет деформований — і роби, що хочеш. Довго доводиться голову сушити, щоб з усього цього звести якісну споруду. Тому, щоб підготувати юного будівельника до майбутніх несподіванок, наша ігротека придбала іграшкові набори одеського виробництва, які так і називаються — «Юний будівельник». Деталі цього набору мають великі відхилення від стандартів, не припасовані одна до одної.

Якщо юному будівельникові вдасться зліпити з цього набору бодай якийсь будиночок, можна з певністю сказати, що ніякі складності майбутньої професії його не злякають.

ПРИЗ ЗА МУЖНІСТЬ

Цю нагороду було затверджено на виставкомі ще багато років тому. Адресувалася вона сміливцям, котрі самі наважаться надіслати свою продукцію на нашу виставку. Та поки що в жодного виробничника не вистачило на це мужності, не вистачило сміливості на самокритичне визнання браку в своїй роботі. І раптом ми одержали посилку з Криму, з Красногвардійського птахокомбінату. Керівники підприємства пропонували для нашої виставки... свою продукцію. Пухові ковдри і подушки, з яких густо вилазило і стирчало з усіх боків пір'я!

— Оце самокритика,— зраділи ми.

І тільки уважно прочитавши листа кримчан, зрозуміли, що ідеться про низьку якість тканини — тику, який постачають Донецький та Чернівецький бавовняні комбінати. Саме через цю браковану тканину дуже багато перо-пухових виробів повертається на підприємство.

Порадившись, виставком вирішив усе ж таки вручити приз кримчанам. Оскільки для того, щоб працювати з такою неякісною тканиною, треба мати неабияку мужність.

ЗВУЧИТЬ... ТИША

Усе важче і важче втекти людині від гуркоту, брязкоту, гудіння, дзеленчання — всього того, що дарує нам цивілізація. І ніякі звукоізоляційні матеріали не можуть створити того, що часом нам так необхідно — тиші. Ми глухнемо від оркестрів у ресторанах та кафе, починаємо тіпатися від телевізора сусіди, який уперто забуває притишувати звук, незважаючи на попередження дикторів. І коли раптом доля дарує нам кілька хвилин тиші, ми ладні дякувати їй на весь голос. Як, наприклад, дякують відпочиваючі, повертаючись з міста Моршина (Львівська область) додому. Повертаються вони, як правило, не з порожніми руками, а з сувенірами. Наприклад — платівками, які їм записують на згадку про відпочинок у Моршинській студії звукозапису.

Так от, повертаються відпочиваючі додому, ставлять одну за одною платівки з написом, скажімо, ансамбль «Смерека» або «Співає Пугачова». А з платівки лине... тиша. Ані звуку! Як приємно посидіти у такій тиші, згадати. Хоча б тих же самих працівників студії звукозапису!

ЗНАЙШЛИ ВИХІД

Відома істина: чим більше людина заглиблюється у вивчення свого здоров'я, тим більше хвороб у себе знаходить. Знайшовши, починає самолікування. А до чого це призводить, ми добре знаємо з популярної медичної літератури. Припустимо, дізналася людина, що в неї підвищений тиск,— ночами не спить, апетит втрачає, працездатність зменшується. Бо хвилюється. Та й сам тиск від того хвилювання весь час підстрибує. Начебто безвихідна ситуація? А от у Черкасах таки знайшли вихід, випустивши у світ тонометр «Електроніка».

Купила «Електроніку» Галина Петрівна Тургун з міста Херсона. Зраділа дуже. Мовляв, тепер не треба щоразу бігати до поліклініки, щоб кров'яний тиск зміряти. І тут же, дістався додому, вирішила дізнатися, як на неї вплинули позитивні емоції. Виявляється, чудово: тиск — ідеальний, хоч до спортивної секції записуйся! На радощах вона покликала сусідку, яка теж гіпертонією страждає. І в неї тиск виявився нормальним. Родичі, знайомі, колеги — всі були в захопленні від показників тонометра, всім він щедро дарував ідельні цифри кров'яного тиску..

Врешті-решт, Галина Петрівна переконалася, що тонометр, за який вона заплатила аж сто карбованців,— справжнісінький брак. Але ті години та дні спокою і радості, які він подарував їй,— хіба вони не варті цих грошей?!

НА ЗАХИСТ МУХИ

Здавалося, ще вчора того чи іншого представника фауни було хоч греблю гати, а сьогодні раптом виявляється, що він на грані повного знищення. Щоб такого не сталося, і створюються різні гуртки і товариства по охороні. Скажімо, гурток «Друзів пінгвінів» або «Товариство захисників крокодилів».

Подібна хвиля почуттів накрила і працівників Коростенського заводу побутової хімії. Виготовляючи липучку для знищення мух, вони все роблять для того, щоб липуча стрічка своїм запахом відлякувала їх. А якщо котрась із мух таки наважиться сісти на стрічку, теж не біда. Бо клей на липучках висихає ще до того, як вони потрапляють до споживача.

Випускаючи брак тисячами і тисячами штук, працівники заводу, мабуть, міркують: краще, мовляв, нехай наша продукція потрапить на виставку «ширнетреба», ніж муха — до Червоної книги.

Дегустаційний зал

НЕ ВПІЗНАТИ

Є любителі сиру, які твердять, що за запахом можуть визначити будь-який вид і сорт цього продукту. Запросивши такого самовпевненого фахівця в наш зал на дегустацію, ми можемо сміливо битися з ним об заклад, що не тільки за запахом, а й на смак він ніколи не впізнає в брилі невизначеного кольору — сир «Голландський» першого сорту. Він навіть не зможе назвати цей «сир» сиром, настільки далекий той продукт за всіма своїми даними від стандарту. Автори цього творіння — працівники Нечаянського сирзаводу (Миколаївська область), виготовляючи його, стільки разів грубо порушують технологію, що інспекція по якості регулярно повертає підприємству близько половини продукції на переробку.

МАКАРОНИ З МІНДОБРИВАМИ

Рецепту цієї страви не знайти в жодній кулінарній книзі. Тому, коли на адресу Баранівської райспоживспілки, що на Житомирщині, прибули вироби Дніпропетровської макаронної фабрики у вагоні з-під міндобрив, кооператори були приголомшені. Викликавши експертів, вони встановили, що з легкої руки дніпропетровських виробничників, які навіть не глянули, куди вантажать свою продукцію, більшість макаронних виробів перемішалася з міндобривами. Тому голова контрольно-ревізійної комісії В. М. Святненко переадресував 21 тонну ріжків, ракушок і вермішелі на нашу виставку.

ОБ'ЯВА

потрібна

інструкція для користування бинтом виробництва Лубенського хімфармзаводу, що на Полтавщині. Оскільки ми не можемо зробити звичайної пов'язки: то бинт розпадається на шматки, то несподівано його ширина в рулоні зменшується з п'ятнадцяти до двох сантиметрів, то він рветься в руках, то нитки стирчать з усіх боків.

Працівники міської лікарні № 16 м. Києва.

ЩЕ ОДНА ЗНАХІДКА

Працівники Брацлавського хлібозаводу на Вінниччині не перестають дивувати своїх споживачів сюрпризами. То гудзик у хлібний буханець запечуть, то сигарету, то носову хусточку. А цього разу житель села Глинське Немирівського району знайшов у хлібині велику ганчірку. Відправивши її разом із хлібиною у стіл знахідок нашої виставки, він попросив урочисто повернути знахідку дирекції заводу.

КУКУРІКНУЛИ...

«Пішов же я на вулицю та й тепера каюсь»,— співається в українській народній жартівливій пісні.

«Потрапив бо до калюжі й досі вибираюсь»,— продовжують її на свій лад уже без жартів мешканці вулиці Кутузова у місті Малині на Житомирщині. Бо через ті самі калюжі, котрі, за відсутністю містка або принаймні хоч поганенького стоку для води, набігають і збираються на вулиці, не можна ні возом проїхати, ні пішому перейти.

З року в рік жителі вулиці пишуть скарги і оббивають пороги різних установ. І що ж? Ви думаєте, їх хоч раз хтось не вислухав? Категорично відмовив? Нічого подібного. Навпаки, скрізь і всюди скаржники зустрічали цілковите розуміння і гаряче співчуття. Їх лагідно заспокоювали. Авторитетно запевняли. Твердо обіцяли. А начальник міського комбінату комунальних підприємств тов. Левченко навіть у районній газеті «Прапор Жовтня» від 1 квітня 1982 року повідомив, що **«перехрестя вулиць буде підсипано відсівом і прогрейдеровано в II кварталі нинішнього року. В наступних кварталах тут буде збудовано місток».** Після такої солідної публічної заяви люди почали стрибати через баюри набагато веселіше, бо у них з'явилась надія... Що це був першоквітневий жарт начальника комбінату, вони здогадалися тільки тоді, коли ні у другому, ні в наступних кварталах ніякого ремонту тут ніхто так і не розпочав. Не пахне ним іще й досі. Поставивши на відповіді редакції свій автограф, тов. Левченко вирішив, що саме його й не вистачало для повного вирішення справи.

Трохи далі пішли одписувачі з виконкому Володимирецької (Ровенська область) райради народних депутатів. Відповідаючи на скаргу мешканців села Сопачіва про відсутність клубу та автобусного сполучення з навколишніми населеними пунктами, вони не тільки повідомили сопачівцям, що **«питання про будівництво клубу вирішується позитивно».** Згарячу вони були навіть завезли у Сопачів купу каміння. На радість місцевих дітлахів. Бо у тому камінні, зарослому влітку лопухами, можна у піжмурки гратися, а взимку з отієї великої купи на санчатах кататися.

Про автобусне сполучення й говорити не варто. З цього приводу у відповіді сказано лише, що шлях до Сопачіва не відповідає нормам і правилам експлуатації автомобільних доріг. Хоч про це й без роз'яснення кожному сопачівцю відомо. Того й домагаються вони уже котрий рік, щоб той шлях відповідав нормам, щоб по ньому регулярно курсував рейсовий автобус.

З одного удару дуб не впаде. З самих обіцянок не збудуєш ні клубу, ні містка, не відремонтуєш дороги. Проте керівники Володимирецького виконкому і Малинського комбінату комунальних підприємств, здається, твердо переконані, що головне — це створити чергову мильну бульку, сиріч відписку. Прокукурікали, мовляв, а там — хоч і не розвидняйся...

Г. ХОМЕНКО.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Я боюся, коли багато води.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

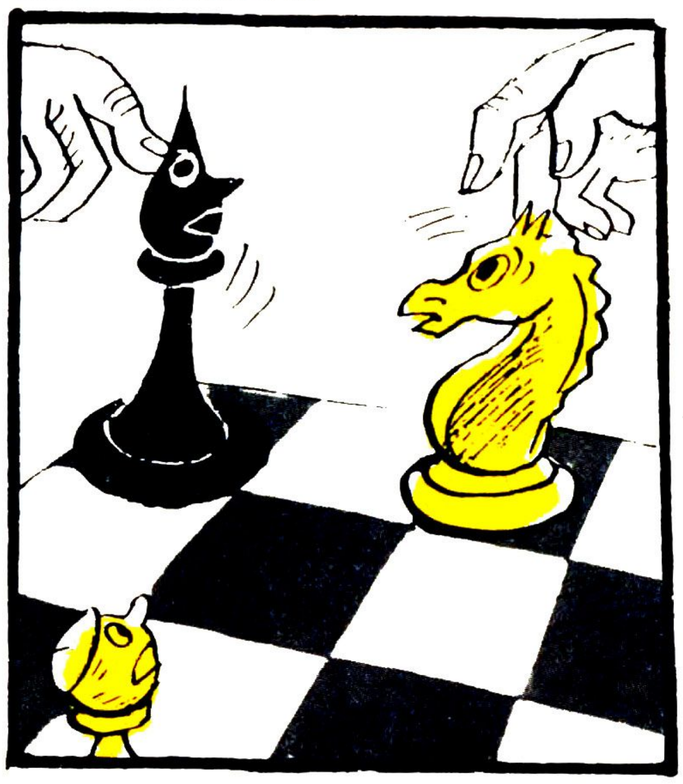

— Швидше б робочий день кінчався, бо так находився, що сил моїх уже немає.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

В. Казаневський

Мал. І. ЛОПАТІНА

— Молодці! Сьогодні ви попрацювали з вогником.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

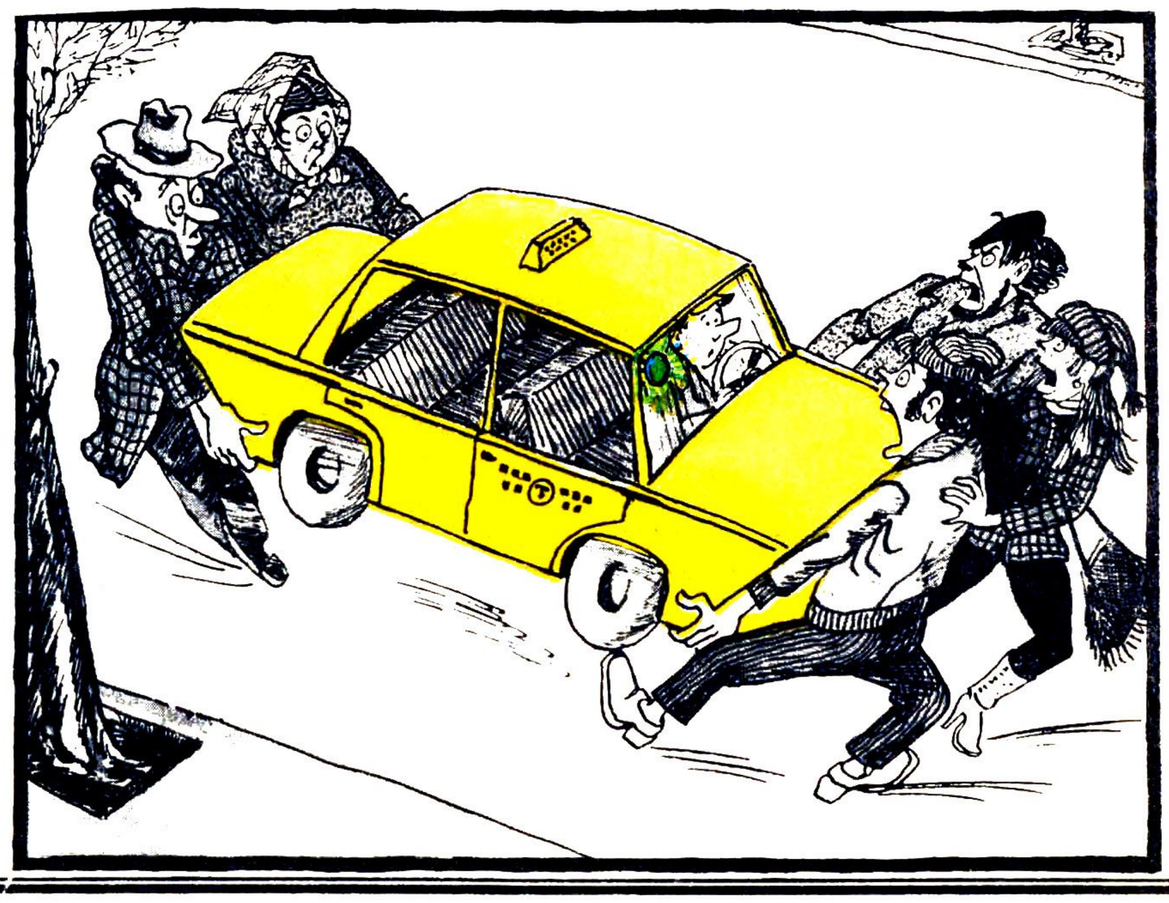

— Ми перші таксі піймали!
— Ні, ми перші!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кожного разу, коли начальникові Бережанського райшляхрембуду Назаренку О. О. доводилося виїжджати з райцентру, він завжди старанно обминав село Нараїв. А коли хтось висловлював здивування з цього приводу, пояснював: «До того села дорога така, що сам чорт ногу зламати може. Краще об'їхати. Туди навіть автобус перестав ходити»,— додавав він. Така дивна логіка тов. Назаренка примусила мешканців села написати про це до редакції. Перець з цим листом звернувся до Тернопільського обласного виробничо-технічного управління будівництва і експлуатації автомобільних шляхів.

Як повідомив начальник облшляхбуду М. В. Боровий, викладені у листі факти при перевірці підтвердились. За незадовільне утримання автомобільних шляхів і незабезпечення виконання планів шляхових робіт Назаренка О. О. з посади звільнено.

«НАСТАВНИК» З ПІДВОРІТТЯ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ну що, пацани, чому вас спершу навчити — пити чи курити!

Но, Сірко, но!..

НО, СІРКО, НО! Куди до буфету завертаєш? Я тебе заверну, мені в контору радгоспу треба, от вертатимемось звідти, тоді — побачимо... А зараз ми повинні бути тверезими. Бо на нас і так пишуть кляузи-доноси, і так пальцями тичуть. Кажуть, що я п'ю, буцімто не так давно ввірвався в одну хату і впав там п'яний, у чоботях, на білу постіль, то хазяї ледь спровадили мене; а з іншої хати начебто за ноги господар виволік... І це ще, Сірко, не все. Згадують, що іще в сімдесят восьмому році мене з бригадирства зняли. Мовляв, Сова тоді теж від хати до хати лемзав і вимагав випити, а потім серед шляху впав і лаявся. Брехня. Пам'ятаєш, Сірко, ти сам мене привіз, і не матюкався я, а лежав на возі й пісню співав. Ліричну — «Ой, зійди, зійди, ясен місяцю». А те, що собаки всієї Морозівки гавкали на мій спів, я не винен. Немає в них культури, поняття про естетику немає. Так, як і в тебе, Сірко, немає поняття, бо казали, що ти іржав, злякавшись мого голосу... Но, но, не пряди вухами! Бач, критики не любиш... А хто її любить? Пригадую, в 1981 році, коли я під час жнив десять днів підряд пив... чи то пак, був не в формі, то на партбюро радгоспу так уже ж мене шпетили, так чехвостили... Добре, хоч я на той час був рядовим слюсарем-наладчиком, а не бригадиром, то вони мені доганяку вліпили по партійній лінії і на тому обмежилися. Директором тоді Дмитро Андрійович Маленко був, той, що зараз у Баришівському райкомі партії завідує відділом сільського господарства.

Що ти там, Сірко, фуркаєш? Не знаєш нового директора товариша Шовкуна — молодого, симпатичного? Добра в нього душа: тільки прийшов і зразу ж мене бригадиром поставив, бо такі кадри, як я, на дорозі не валяються. Но, но, Сірко, не іржи й не скаль зубів, бо батогом уперіщу. Знаю, на що своїм іржанням натякаєш: що в листопаді минулого року я знову запив... чи то пак, був не в формі п'ять днів, і трактористи не знали, де подівся їхній бригадир? Ой, Сірко, Сірко, несвідомий ти елемент, тварина ти бездушна. А от директор радгоспу Ігор Васильович Шовкун, а от секретар партбюро Григорій Миколайович Костенко і голова профкому Ольга Михайлівна Матяк — душевні. Ні догаиоиьки, ні наказика — нічого-нічогісінько від них не було. Усі зробили вигляд, начебто нічого й не трапилося, хоча в табелі у мене проставлені прогули. І, мабуть, правильно вчинили, Сірко, бо що таке нещасних п'ять днів у порівнянні з 1072 днями? Не второпав? Поясню: ото скільки прогулоднів було в нашому радгоспі імені Тімірязєва за 1982 рік.

У тебе, Сірко, прогулів немає. Ти чесно їси свій хліб — тобто радгоспний овес, сіно та все інше. Хоч і стоїш у мене вдома ось уже більше п'яти років. Збруя на тобі радгоспна, санки та віз — теж радгоспні. Та й робота в тебе, як кажуть, не бий лежачого: возиш мене та мою жінку Любов Іванівну, обліковця тракторної бригади — тієї самої бригади, якою я керую. Деякі заздрісні елементи в селах

Морозівці та Бзові патякають, буцімто ми не маємо права тримати радгоспного коня вдома й розпоряджатися ним, як своїм власним. Усі директори — і Шовкун, і його попередники дозволяли, отже — маємо.

А потім, Сірко, що таке одна кінська сила — проти двадцяти п'яти кінських сил? Не второпав? Це я — про трактор «Т-25», який протягом шести років тримав удома Федір Свиридович Сердюк. Та й зваж, Сірко, ми ж тобою не оремо, не культивуємо на чужих городах, хіба так щось по господарству в себе. А Сердюк своїм (тобто радгоспним!) «Т-25» мало не всій Морозівці городи обробляв. І, звичайно ж, не за гарні очі, не задарма. Отак підроблявся й ні на що не скаржився. А почав скаржитись після того, як у нього трактор забрали. На всіх. І на мене «бочку котить», мовляв, Сова М. Л. від алкоголю лікується. А чого ж критися — після того, як, гм-м... побуваю не в формі, звертаюсь до лікарів, уколи приймаю. Медицина у нас безплатна, то чого ж нею не користуватись...

Але, Сірко, наскільки пам'ятаєш, ні Любов Іванівна, ні я — у якому б стані не був,— ніколи не ганяли тебе почім здря, швидкості не перевищували. Не те, що головний інженер Алейников, який радгоспний транспорт використовує, наче власний, і їздить щодня додому в село Кірове Бориспільського району. Ну, хай би використовував, хай би їздив, але ж треба оберігати техніку. А він нап'ється й гасає по вулицях так, що кури в дворах полошаться, корови в стійлах ревуть і молоко перестають давати, бабусі хрестяться й шепочуть: «Господи, пронеси!» Не пронесло. Влетів таки самоскидом у двір до Ольги Турченко. Метрів десять паркану зніс, дерево звалив і на пеньку завісив машину. Збіглися люди, а він вивалився з кабіни й на ногах не встоїть. Рама у самоскида деформована, буфер погнутий, радіатор розтрощений, одне слово, угробив машину. Але й цього мало. Бачать люди: знову лізе в кабіну — їхати. Йому кажуть: «Не роби цього, Михайловичу, в радіаторі води немає, мотор пропаде!» А він кричить: «Розійдись! Хто головний інженер радгоспу імені Тімірязєва? Хто в техніці краще кумекає?!» І «докумекався»: завів мотор, з пенька зіскочив і рвонув додому — без краплі води в радіаторі!.. Звичайно, двигун ляснув... А тепер, Сірко, можеш оцінити добрість товариша Шовкуна, все село знає, що Алейников був п'яний, коли гасав вулицями Морозівки, а директор повірив його заяві, що, мовляв, це нещасний випадок, він тільки «швидкість перевищив»...

Куди, куди, Сірко, до магазину тюпаєш? Прямуй до контори! Ну, взяв собі за моду... Сказав, вертатимемось додому, тоді й заїдемо. Зараз у нас будуть невеличкі збори й там, очевидно, товариш Шовкун хвалитиме бригадира тракторної бригади Миколу Леонтійовича Сову. Так що до цього моменту не можна й краплі, а тоді... Ти не іржи, Сірко, не іржи, такі кадри, як я, на дорозі не валяються. Но, Сірко, но...

Розмову М. Л. Сови з конем Сірком записав, а до всього ще й факти перевірив спец. кор. Перця Ів. НЕМИРОВИЧ.

Київська область.

ПО-РОДИННОМУ

ГУМОРЕСКА

Коротка телефонна трель заповнила квартиру. Василь Дем'янович підійшов до апарата.

— Слухаю,— знявши трубку, сказав він.

— Село Зарічне замовляли? — поцікавився жіночий голосок.

— Замовляли, замовляли,— поспішив запевнити Василь Дем'янович.

— Зараз будете говорити.

— Маша! Манюня! — гукнув Василь Дем'янович дружину. Та зайшла до кімнати і зупинилась поруч. — Зарічне... Зараз про все й домовимося.

— От і добре, Васю. А то справді давненько ми у мами не були. Я вже скучила.

— Чесно кажучи, і мені хочеться побачитись з тестем і тещею,— притискаючи трубку до вуха, погодився Василь Дем'янович. — Поїдемо по-родинному. На них подивимось. Вони — на нас. Адже не чужі.

У трубці щось тріщало, клацало, шипіло. А через хвилину Василь Дем'янович почув голос тестя:

— Алло!.. Алло!... — гукав той у трубку.

— Максиме Панасовичу... Драстуйте... Це ми...

— Ти — Васю?

— Еге ж. Вирішили до вас у гості приїхати. Давненько не бачились.

— Молодці!.. — зрадів Максим Панасович. — Коли ж на вас чекати?

— У цю суботу. Днів на три. Ми з Машею на понеділок відгули візьмемо. Як ви там живете?

— Нормально.

— А діла як? Що новенького?

— Новенького? Корова ось-ось отелитися має.

— Так ви що — без молочка сидите?

— Еге ж, Васю, ждемо телятка. Клопотів додасться. Але це не біда. Тут от кури не несуться. Другий тиждень хоча б тобі яєчко! І що воно за лихо?

— Зовсім, чи що? — затурбувався Василь Дем'янович.

— У тому-то й штука, що зовсім.

— Це справді неприємність,— розгублено прогув зять.

— Що ти кажеш? Тебе погано чути.

— А мед уже качали?

— Який там мед! Холодно. Бджілка не літає. От і качати нічого.

— Ну, а сало? З салом як?

— А що — сало? — не зрозумів Максим Панасович. — Сало ми ще до свят поїли.

— Ясно,— зовсім кволо протяг зять.

— Ви як там, Васю?

— Що нам зробиться. Живемо — хліб жуємо. А гуси, качки?

— Які гуси? Про яких качок ти питаєш?

— Вибачте, зовсім забув. Ви ж їх не держите.

— Так коли, кажеш, приїдете, Васю?

— Та тут ось... Ми, звичайно...

— У суботу? Мати вже зачекалась. Все виглядає.

— Хотіли у суботу, Максиме Панасовичу. Але воно знаєте як? Адже у нас робота... Та воно і по дому щось зробити треба.

— Треба, треба, Васю. Так коли?

— Навіть і не знаю, Максиме Панасовичу, коли до вас і вирвемось.

— Приїжджайте. Будемо раді. Чекаємо.

— Бувайте здорові,— Василь Дем'янович поклав трубку.

Невдоволено глянувши на дружину, сердито кинув:

— А ти ще не хотіла телефонну розмову замовляти. Добре, що поговорили. А то — поїхали б...

Ігор ЛАГОЗА.

м. Харків.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

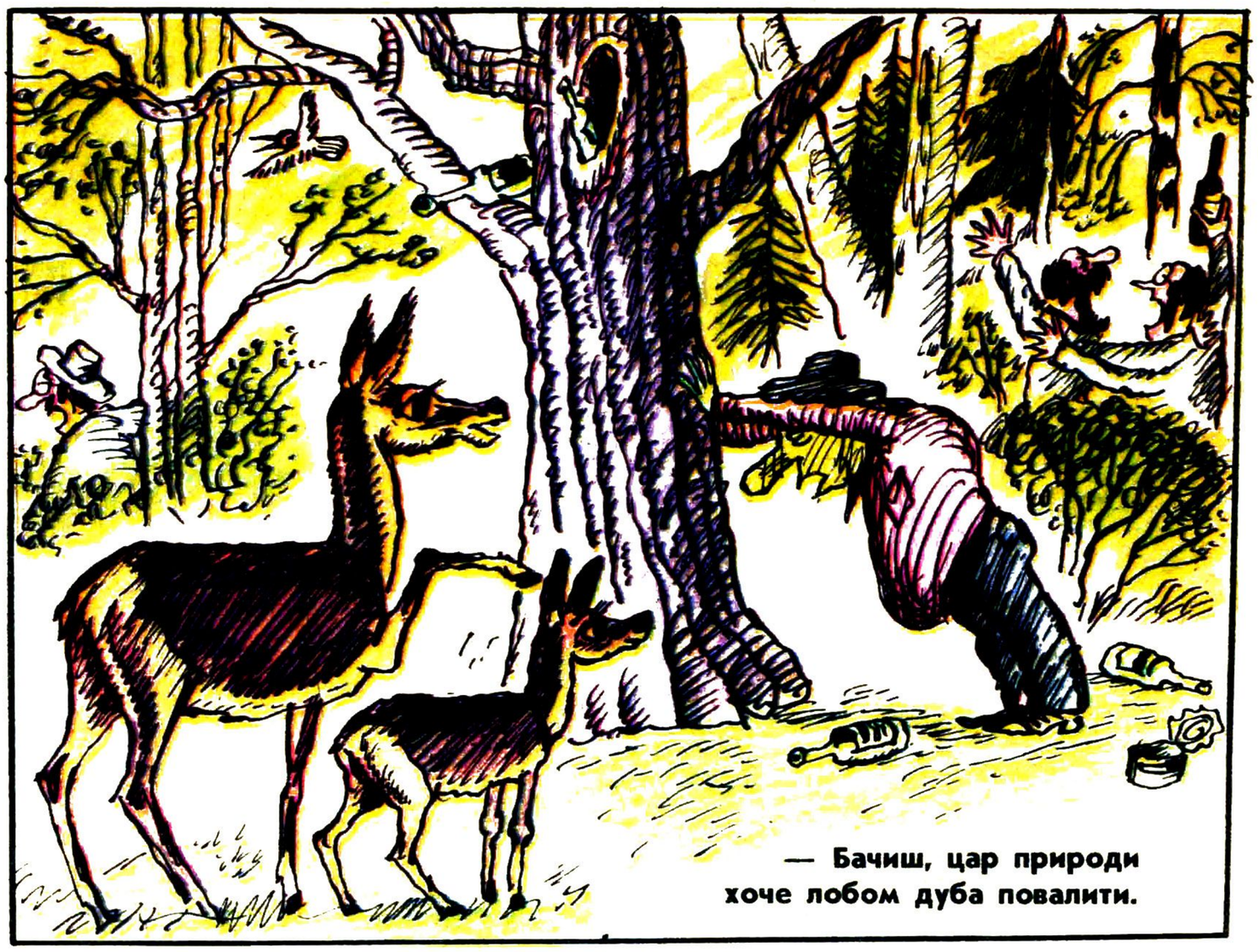

— Бачиш, цар природи хоче лобом дуба повалити.

БОТАНІЧНІ АФОРИЗМИ

● *Зелений Друг, але надійний.*

● *Пень, а значився Діловою Деревиною.*

● *Царицю квітів і колючки прикрашають.*

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я Краснопільського району Сумської області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Коли ви думаєте закінчити об'єкт?
— Прийме комісія, а там видно буде.

До сторіччя від дня народження

Дружній шарж КУКРИНІКСИ
1932 р.

Дем'ян Бєдний

(1883—1945)

Видатний російський радянський поет Дем'ян Бєдний (Юхим Олексійович Придворов) народився на Україні. Багато його сатиричних віршів друкувалося в «Правде», як до революції, так і після перемоги Жовтня. І в роки громадянської війни, і в період соціалістичного будівництва, а також у грізну годину фашистської навали поет був у епіцентрі подій, його перо завжди відгукувалось на актуальні події, що хвилювали народ.

Ми подаємо низку творів Дем'яна Бєдного в перекладах українських поетів Д. Білоуса, Т. Масенка, М. Терещенка, М. Рильського.

Вставай, Україно!

Пригріло сонце вже. І обрій заяснів.
На вражі голови враз рушила лавина.
Гукає до сестри братів сім'я єдина:
— Моя сестрице, встань! Вставай же,
Україно!
Уже надходить час! Добий же ворогів! —

Мов бойовий набат, що будить Україну,
Лунає гомін скрізь, визвольна йде доба.
Товариші, вперед! За рідну батьківщину,
І за Тарасову пресвітлу домовину —
І помста, і розплата, й боротьба.

1943

Щасливий Беніто

З фронту східного Беніто
Шле листівку молодій.
О, він діє знаменито —
Ось і наслідки тих дій.

— Що за люди, міа Б'янка,
В цій чортячій стороні:
Селянин тут чи селянка —
Партизан і партизанка —
Всі геть чисто на війні!

Всюди треба оглядатись
На хитрющих цих людей.
Тут доводиться боятись
Звичайнісіньких дітей.

От випадок — їх чимало: —
Перед одною з хаток
Троє хлопців босих стало —
Та й давай мерщій в танок!

Ми сміялись: італьянці,
І угорці, і германці,—
Чудасія отака!
Та чи ж є на світі танці
Удаліші гопака?!

Та коли ми всі, солдати,
Закричали: — Молодці! —
Полетіли в нас гранати!
Отакі у всьому хвати
Українські діти ці!

Гуркіт, зойки, стогін, охи...
А хлоп'ята тільки — фіть!
«Танцюрів», з переполоху,
Навіть нікому ловить.

Три радянських піонери
Добре нам дались взнаки:
Від красуня офіцера
Лиш зосталися шматки.

Десять з ним солдатів вбито,
Два поранених, між них —
Я, удатний твій Беніто,
Твій укоханий жених.

Мабуть, дівою святою
Я спасений недарма:
А пишу тобі... лівшою,
Бо вже правої нема!

1941

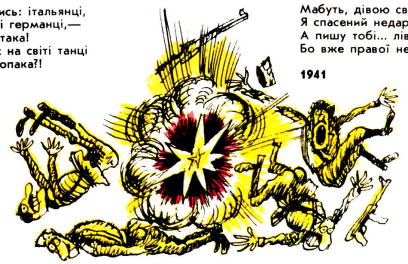

Я вірю в свій народ

Хай боротьба тяжка, хай сотні перешкод,
Нехай фашистського ще не добито звіра,—
Ми переможемо. Я вірю в свій народ,
Живе в душі моїй тисячолітня віра.

Багато він страждань вписав у скорбний лист,
Та не на те зове Вітчизну він святою,
Щоб потоптав її фашист
Своєю чорною п'ятою.

За всю історію — тернисту путь свою —
Яку він показав тверду, залізну волю,
Яку могутність він являв на ратнім полі,
Громивши ворога в рішучому бою!
Оскаженілу вкрай фашистську злу змію
Так само жде ганебна доля!

Так, боротьба тяжка. Та не самотні ми.
В тилу у ворогів тривога б'є крильми,
Зростає полум'я пожару.
Розтрощимо ми вщент лихе поріддя тьми,
Злочинним носіям чуми
Заслужену ми воздамо покару.

Напише вирок їм правдивий гострий штик,
Щоб набрід лютий міг в останню мить
збагнути:
«Навіки знищимо проклятий ми гнійник,
Всесвітнє джерело смертельної отрути!»

7 листопада 1941 р.

Кларнет і ріжок

За еспарцетом,
Улітку, край села, на ніжнім бережку
Далося стрітися пастушому ріжку
З кларнетом.
Кларнет сказав: «Здоров, дружок!»
«Добридень,— відповів ріжок: —
Добридень!
Як бачу, ти, брат, із міських...
Та не збагну: з панів, а чи з яких?»
«Що значить — злидень,—
Образився кларнет. — Раніш протри баньки
Та придивись-таки,
Ніж задавать своє питання дике.
Відомий я кларнет, музика.

Хоч трохи голос мій похожий і на твій,
Та в кого не бував через талант я свій?!
Сказать вам, мужикам, та й то відчули б
страх ви.
А все ж скажу, не потаю:
Під музику мою
Танцюють, голубе, часом князі і графи!
Та гра тобі така не снилася й вві сні:
Бо під твою — бики з коровами одні
Хвости петлюють!»
«То так,— сказав ріжок,— нам графи
не з рідні.
Але настануть дні —
Вони, повір мені,
Під музику й мою ще затанцюють!»

1912

Бджола

В саду зеленім і густім
Бджола у цвіті золотім
Турботливо і радісно дзижчала.
А під кущем змія лежала.
«Ах, бджілко, чом це доля скрізь твоя
Незрівнянно щасливіш, ніж моя? —
Сказала так бджолі змія. —
Така, як в тебе честь, мене от не спіткає.
Людей моє жало лякає,
Але чому ж тоді тобі повсюди честь,
І ти поміж людей літаєш так привільно?
Жало і в тебе також єсть,
Яким ти жалиш теж, і жалиш дуже сильно!»
«Скажу. Ти головне на думку не взяла. —
Змії відповіла бджола: —
Що різній славі нашій не рівнятись,
Що різне із тобою в нас життя-буття,
Що ти пускаєш зброю в хід не до пуття,
Для нападу, а я — щоб захищатись».

16 травня 1933 р.

Їжак

Де об'явивсь їжак, змії вже там не місце.
«Ну й чорт щетинистий! Та й проклятущий біс це!
Але стривай, стривай, ще відплачу і я!»
Із їжаком, мовляв, розправиться змія.
Та сили власної на це вона не мала
І от заповзялась торочити звірку —
Тхорку:
«О любий друже мій, я на зиму придбала
Дивись якого їжака!
Я вже закуску цю смакую!
Оскільки дружба вірна в нас така,
Охоче я тобі ці ласощі дарую!
Скуштуєш, тхорику, їжачого м'ясця,
Не схочеш іншого довіку!»
Спокусу має тхір велику
Узнать, який їжак. Запала думка ця.
«З якого ж взять його кінця?»
«Та з будь-якого! —
Змія до нього. —
Та з будь-якого їж, коханий мій дружок!
Бери його із боку на зубок,
В живіт вгризайся без упину,
Та не прогав!»
Але їжак згорнувсь в клубок,
А тхір, нервово вгнувши спину,
В предикій люті хижака
Стрибком метнувсь на їжака
І напоровся... на щетину.
Змія шипить: «Дави! Дави його! Дави!..
Чому задкуєш ти? Здурів? Дави уволю!»
В очах тхора темніє вже від болю,
В крові півголови.
«Дави сама! — їй тхір із усмішкою злою,—
І їж сама... як ти така.
А щодо мене — страва з їжака
Мені здалась не дуже їстівною!»

Мораль: давно б у нас вп'ялися хижаки,
Якби від тих, що нам погрожують війною,
Не боронили нас щетиною стальною
Радянські звірені штики.

16 травня 1933 р.

Молодняк

Тому десь років, певне, з п'ять
Один поміщик в ліс поїхав погулять.
На козлах кучером Омелько:
Не парубок, а велетень якийсь!
«Ну й поросло ж, а порожньо було колись».
Поміщик аж роззявив пельку:
«Омельку! От так молодняк заліг!
Бач, різки де ростуть. Чи нам не взяти їх?
В науку мужикам... на випадок свавілля!»
«Так, так! — Омелько проказав набік. — Так, так!
Ці різки — перший сорт... Чудовий молодняк...
Як підростуть, ну й добре ж буде кілля!»

Для чого ж байка ця,— про пана та про ліс?
Роки все, бачте, йшли,— і молодняк підріс.

1918

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Даремно, синку, горло дереш! На балкон вона не вийде — років п'ять, як вони у нас аварійні.

Телеграфне агентство Перця

НА АМАТОРСЬКІЙ СЦЕНІ

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Спец. кор. ТАП). Учасники художньої самодіяльності селища Центральне Мньовського торфопідприємства після напруженої п'ятирічної роботи нарешті здійснили постановку п'єси на виробничу тематику. В основу її покладено дійсні факти, зокрема — тяганина з ремонтом клубного приміщення.

На головну роль у цій постановці запрошено самого директора Чернігівського виробничого об'єднання по видобутку торфу С. І. Тужика, який вже другу п'ятирічку обіцяє робітникам селища капітально відремонтувати клуб.

УТОЧНЕННЯ ТАП

У відповідь на скаргу механізатора С. Д. Бобика з Баштанської райсільгоспхімії про зволікання ремонту двигуна до трактора Т-150К голова Миколаївської облсільгосптехніки А. Я. Ільчанинов повідомив, що факти підтвердилися, начальнику Привольнянської станції техобслуговування тракторів А. Сокуренку оголошено догану, двигун відремонтовано.

ТАП уточнив, що відповідь тов. Ільчанинова слід читати так: до ремонту двигуна ніхто не приступав, і догану оголошено не А. Сокуренку, а навпаки, керівники Баштанської райсільгосптехніки виголосили дещо механізатору С. Д. Бобику за те, що той осмілився скаржитися, і пообіцяли йому показати, де раки зимують.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

У Роздільнянському районі на Одещині поширилася чутка про те, що протягом останніх двох років громадянка с. Карпово В. А. Москалу аж 50 разів зверталась у районну телемайстерню з проханням відремонтувати її телевізор і що, зрештою, їй було гарантовано такий ремонт. Як повідомили кореспондентові ТАП керівники телемайстерні, насправді громадянка Москалу приходила до телемайстерні не п'ятдесят, а лише двадцять п'ять разів. Що ж до гарантій, то це злісна вигадка — ніяких гарантій ніхто нікому не давав.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова колгоспу А. С. Бабенко завжди був дуже заклопотаний. Заклопотаний тим, щоб поменше мати службових, господарських клопотів, а побільше — клопотів вузько особистого, ба навіть інтимного характеру. І це йому у принципі вдавалося.

Передусім, Бабенко занедбав роботу. Цілком наплював на дотримання фінансової дисципліни. І сумні наслідки не забарилися. Особливо багато їх наросло у будівництві та реконструкції різних колгоспних об'єктів. Нарядів на виконані роботи ніхто не розглядав, об'єктів тих ніхто не приймав і актами не оформляв. З вини голови колгоспу А. С. Бабенка і головбуха К. Г. Адаменка вісьмом шабашникам лише у минулому році необгрунтовано виплачено 65,8 тисячі карбованців, у тому числі за приписками — 25,6 тисячі.

Далі Бабенко став активно нехтувати думкою колгоспних спеціалістів. Коли ж хтось із них пробував висловити своє обурення цим, Бабенко тут же починав цькувати його. Причому досить своєрідно.

Усе це дуже добре знав секретар парткому Н. Н. Воронов, однак не вжив ніяких заходів, щоб покінчити з негідними вчинками голови.

Одержавши про це лист із колгоспу імені Леніна (Володарський район Київської області), Перець звернувся до обласного комітету партії з проханням розібратися й дати належну оцінку діям колгоспних керівників.

Секретар Київського обкому Компартії України тов. Н. Ткаченко повідомив редакції про те, що перевірка на місці підтвердила викладені у листі факти. Наслідки перевірки розглянуто на партійних зборах колгоспу та на бюро Володарського райкому партії. Рішенням бюро Бабенко А. С., Воронов Н. Н., Адаменко К. Г. виключені з членів КПРС і звільнені з їхніх посад.

Нині районна прокуратура детально розслідує факти зловживань у колгоспі.

Вісті з того світу

І сміх, і гріх

ПІДТВЕРДЖЕНО ПРОТОКОЛОМ...

У невеликому іспанському місті Кастельон-де-ла-Плана є фабрика трун. І от якось уночі мешканці сусідніх із фабрикою будинків повідомили поліцію, що на фабриці коїться щось незрозуміле: звідти несе сильним чадом. Поліція проникла на фабрику, та, незважаючи на запах горілого, ніякого вогню не виявила. До того ж раптом полетіли на підлогу складені штабелем труни.

Поліцейські чини склали протокол, у якому цілком серйозно зазначили: «На фабриці діяли привиди».

БЕЗВІРНИК

Підупадає в людях віра. Отож один пастор пресвітеріанської церкви міста Далласа (США) задумав зміцнити її в душах своїх прихожан. Для цього він узявся відтворити на різдво в церкві ту обстановку, в якій, згідно Біблії, народився Христос. Оскільки ж у святому письмі говориться, що народився він у хліві, то в церкву приволокли молодого бичка. Але бузівку чомусь не припала до смаку покладена на нього висока місія, і він геть перекапустив увесь сценарій — розбушувався, зірвався з прив'язі та наробив у храмі шарварку. А далі вискочив надвір і, задерши хвоста, пустився гасати вулицями міста. Довелося покликати на поміч поліцію, яка й уговтала його.

У ТИХОМУ КУТОЧКУ

Статистика свідчить: у Швейцарії щогодини чиниться 44 крадіжки зі зломом; щодня в квартири швейцарців вламується 1056 злодіїв, які при цьому викрадають усілякого добра на 640 тисяч франків. За 1981 рік, як повідомив інформаційний центр об'єднання швейцарських страхових товариств, сума здобичі злодіїв та грабіжників становила 235 мільйонів швейцарських франків, а кожен сьомий застрахований швейцарець став жертвою нападу кримінальників.

До цього тільки додамо, що Швейцарія — країна невелика, і вважається вона однією з найспокійніших країн Західної Європи.

ЛЮБОВ ДО...

Фульвіо Черутті побрався законним шлюбом із Піа Куріоні з італійської провінції Навара. «Піа подобається мені більше, ніж двадцятилітні»,— каже молодожон. Його обраниця теж задоволена. І для цього в кожного з них є своя причина: 19-літній Фульвіо дав можливість своїй дружині долучити до свого імені титул маркізи, яким він володіє, а 84-річна Піа Куріоні, будучи однією з найбагатших землевласниць, долучила йому до титулу багатство. В порівнянні з цим, як можна судити, вікова різниця в 65 років для них нічого не важила.

З МЕДИЧНОЇ ПРАКТИКИ

В одну лікарню ірландської столиці — міста Дубліна зайшов досить-таки п'яненький чоловік і попрохав, щоб йому «вилікували голову», на якій «невідомо звідки» взялися різані рани. Студент-медик, що проходив там практику, зашив йому усі ті рани. А через дві години той пацієнт знову прийшов до лікарні — уже тверезий, але чимось дуже засмучений. Він поскаржився, що не може зняти свого волосся. Старанний огляд показав, що студент пришив клієнтові до шкіри голови його парик.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

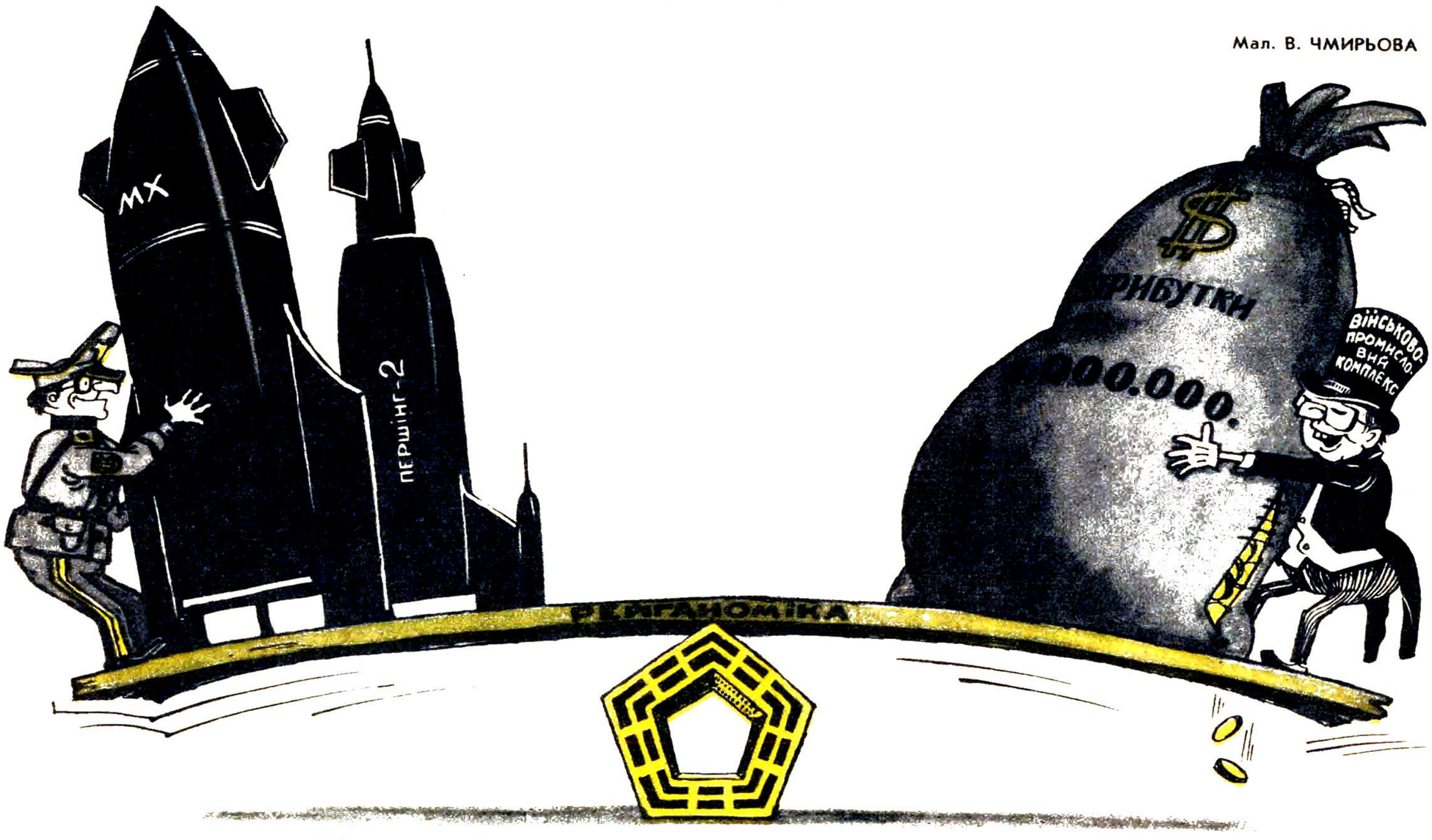

Збалансованість.

ГУМОРЕСКА

Над Безкумним, котрий сидів за столом, схилилися троє. Всі настроєні вельми рішуче. Перебиваючи один одного, радили:

— Пиши! В область пошлемо!

— Про нікудишній телефонний зв'язок напиши. Вже скільки років точаться балачки про це, а користі з того — катма! З тридев'ятим царством легше зв'язатися, ніж із кимось у районі. А якщо пожежа в сосняку?! Поки додзвонишся до пожежників, увесь ліс згорить.

— А спробуй-но викликати «швидку допомогу»...

— У будь-якому випадку її не дочекаєшся, бо вона возить головлікаря на водоймище — рибалити...

— Про це теж напиши.

— І про дороги, котрі — наче море у трибальний шторм. Так море хоч відштормить — і стає гладеньким, а наші шляхи не знають, що таке штиль. Ні проїхати ними, ні пройти...

Коли три сторінки були списані дрібним почерком, Безкумний поставив під текстом свій підпис і простягнув ручку одному з радників:

— Розпишись.

Той потягся до самописки, та враз, ніби обпікшись, відсмикнув руку.

— Ні, хай хтось інший...

— Щось не так написано?

— Все так. Але...— зашарівся.— Начальник райвузла зв'язку — двоюрідний дядько чоловікові моєї сестри.

Безкумний звернувся до іншого:

— Підпишись ти.

— Та,— такнув той,— не можу я.

— Теж через дядька?

— Ні, через свата. Головлікар мені сватом доводиться.

— То підпишись ти,— тицьнув ручку третьому.

— Та я б охоче, але... Начальник дорремуправління родич моїй племінниці. Коли я підпишусь, мене неправильно зрозуміють.

— А мене, значить, правильно зрозуміють? — обурився Безкумний, глянувши на свій самотній підпис на папері.

— Правильно! — в один голос вигукнула трійця правдолюбів.— Бо ти тут хто? Ніхто — ні брат, ні кум, ні сват нікому в районі. Просто приїжджий. Отже, можеш писати. А ми — ні...

— Коли ні, то навіщо наговорили мені оте все?

— Щоб швидше порядок навели. Бо скільки можна терпіти оте безладдя! Та ти не хвилюйся й будь певен: ми твої однодумці і беззастережно підписалися б під листом, але... нас можуть неправильно зрозуміти...

Віктор МУРАВЙОВ.

м. Харків.

ПОСТРІЛИ З ЛУКА

● *Пора б декому знати, що зазнайство — це тільки самовизнання.*

● *Досить оригінальний хам: ображає при допомозі слів «вибачте» і «будь ласка».*

● *Коли поет не може придумати заголовка — ставить три зірочки.*

● *Характерне для всіх людей: ніхто не ображає себе.*

● *Плагіаторові доступні всі жанри.*

● *Рибу не беруть за хвіст, коли хочуть її втримати.*

● *Чекаючи небезпеки спереду, час від часу оглядайтеся й назад.*

Дмитро АРСЕНИЧ.

с. Нижній Березів
Косівського району
Івано-Франківської області.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

З о з у л я: — Тут не знаєш, куди своїх приткнути, а вони з чужими носяться.

Байки без моралі

ДЕДУКЦІЯ

— Смачний був Черв'як,— промовила Риба, тіпаючись на березі,— тільки чого це йому заманулося на гачок почепитись?..

СПІВСТРАЖДАННЯ

— Ви гадаєте, мені добре живеться?! — бідкався Мозоль. — Кожен так і норовить на мене наступити...

Гриць ГАЙОВИЙ.

м. Київ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

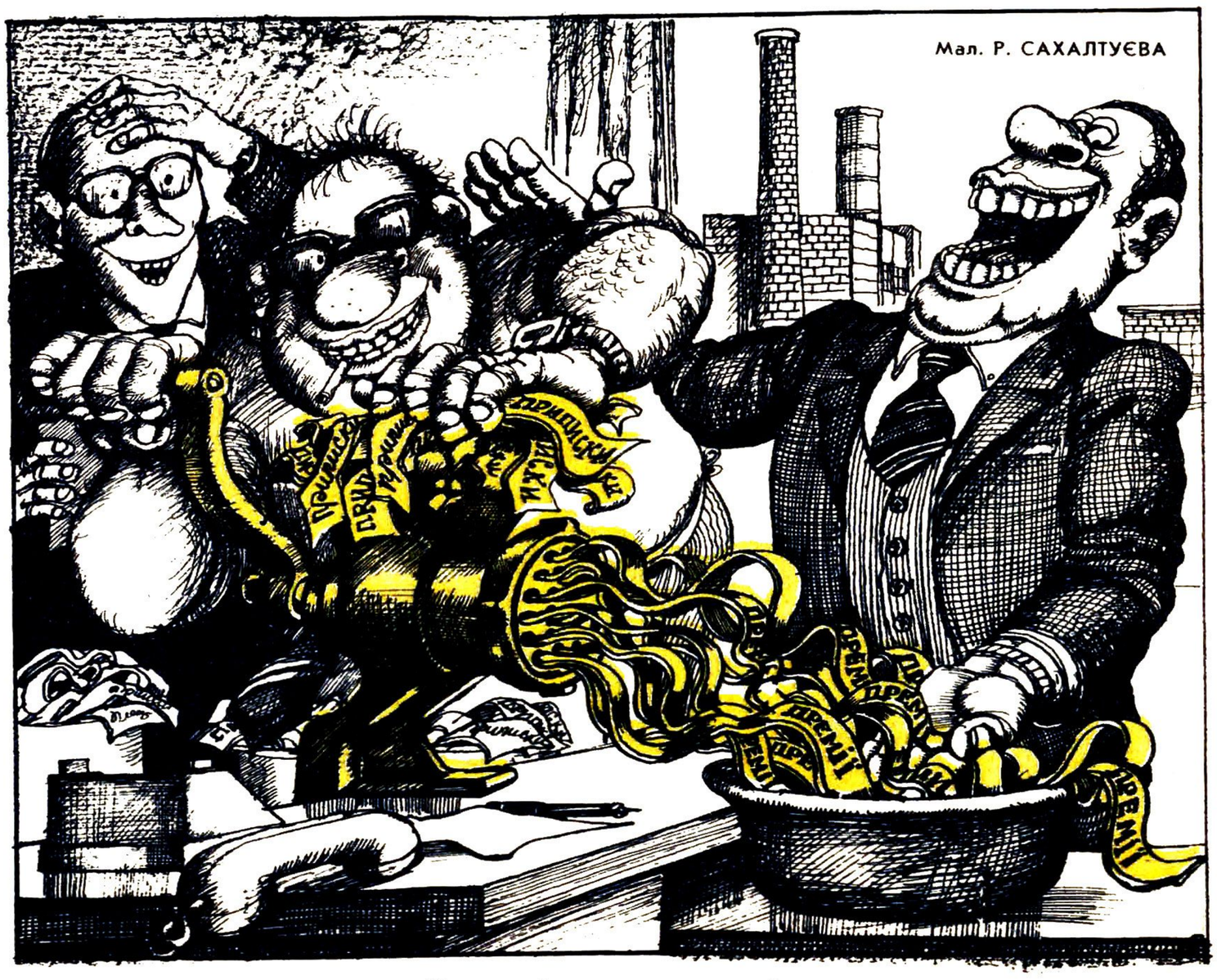

На кухні окозамилювачів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

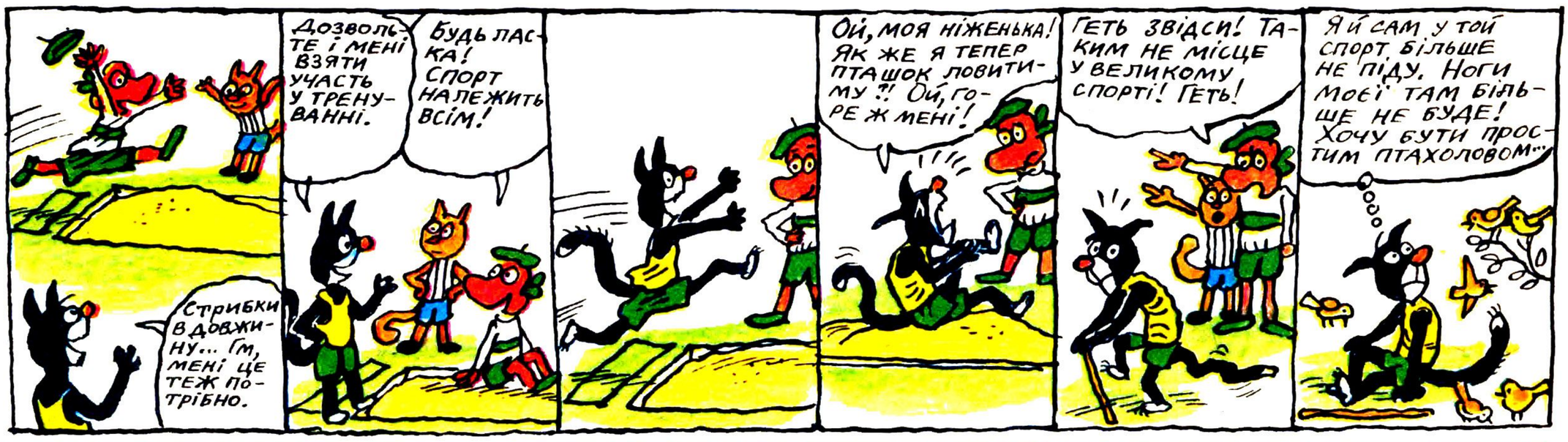

НЕ ВРАХУВАВ

Посадив Сергійко вишеньку. А поливати її, щоб краще росла, забуває. Тому батько кожного дня й нагадує йому про це.

Якось після чергового такого нагадування Сергійко й каже:

— І як це я тоді не додумався? Ніяких би турбот не мав зараз, якби посадив її біля будинку.

— Де саме? — уточнює батько.

— Під водостічною трубою.

ОБОВ'ЯЗКОВО

Михась каже своїй бабусі:

— Сьогодні вчителька казала нам, що перед тим, як братися за книги та зошити, необхідно мити руки.

— Правильно, Михасю,— відповідає бабуся. — Обов'язково треба. І не тільки перед цим, а й після того, як берешся за такі зошити, як у тебе.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ЯБЛУКА

Марійка з'їла яблучко і просить:

— Мамо, дай мені ще одне яблучко.

— Не можна, донечко. Вже пізно. Яблучкам давно пора спати.

— Мамо, то маленьким пора вже спати. А ти мені дай велике яблуко!

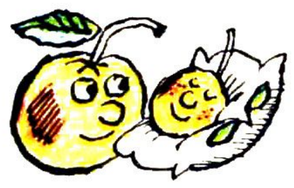

ОЛІВЦІ

Вова має різнокольорові олівці. Тато купив. Зеленим хлопчик малює траву, голубим — небо, а синім — річку.

Красиві малюнки. Та Вова не зовсім задоволений. Він скаржиться:

— Намалював би нашого Рябка, та не маю рябого олівця. І фарби рябої в мене нема...

ПІВЕНЬ

Віталик і Сергійко розглядають книжечку. Ось малюнки, а ось букви.

До хлопчиків підходить півень. Він підбіг до книжечки і клюнув одну букву. Думав, що то зернина. Сергійко сміється.

— Який дивак... Не може відрізнити букви від зернини...

— Не дивуйся,— каже Віталик,— наш півень іще в школу не ходить...

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ.

ТЕЖ ПРАВИЛЬНО

— Іди, Івасику, до хати,
Учитись будем рахувати.
Це що у мене у руках?
— Один цвях!
— Диви, розумна голова!
А зараз цвяхів скільки?
— Два!
— Вгадав, лиш носа не дери...
А це вже скільки?
— Скільки?.. Три...
— І це ти правильно сказав.
А скільки ж зараз я узяв?
Івась подумав і тихенько:
— Великі два і два маленькі!..

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Друже Перче!

Як ти вважаєш: можна біля джерельної води сидіти і спрагою мучитися? Складнувато, скажеш, нелогічно? А от ми, добра половина жителів села Заслучне Красилівського району, опинилися саме в такій ситуації. Річ у тім, що в 1981 році у нашому селі на березі річки Случ побудували водонасосну станцію, яка подає воду в Хмельницький. Після цього в частині криниць не лишилося її ані краплі. Щоправда, будівельники обіцяли нас не забути, прокласти для цієї частини Заслучного водопровід, але ця обіцянка так і лишилася писаною вилами по воді. І тепер нам доводиться доставляти воду бочками, бідонами за півтора-два кілометри. Писали ми в облвиконком, звідти приїздив у вересні минулого року чоловік, теж наобіцяв чимало, проте все так і лишилося по-старому.

Жителі села.
Усього 15 підписів.
Хмельницька область.

●

Хочемо з тобою порадитись. Нам здається, що треба підібрати нову назву для нашого кафе. Точнішу. Зараз воно називається «Світанок», але більше, думається, підійшла б для нього назва «Вічність». Річ у тім, що його ремонтують з 1979 року, але й досі просвітку в ремонті не видно.

Є й інші варіанти. Іще в тому ж таки 1979 році з облспоживспілки запевнили нас, що за якийсь місяць-два кафе доведуть до пуття, та ця обіцянка так і залишилася цяцянкою. То, може, так його і назвати? Звичайно, якщо колись дочекаємося кінця ремонту.

З. ПИСЬМЕННИЙ,
житель села Чечеліївки
Петрівського району
на Кіровоградщині.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Куди пошлете, туди й піду. Мені однаково, де не працювати.

ЖАРТ

Зранку, ще в ліжку, дружині своїй
Мовив серйозно тверезий Андрій:
«Все! Випивати не буду віднині!»
Радісно, тепло зробилось дружині.
«Чом?» — запитала розчулена жінка.
«Досить свідомо псувати печінку!
В серці давно відчуваються болі.
Тринькати гроші в буфетах доволі!
Треба ходити в кіно, у театри,
Свіжим повітрям подихати варто,
Бо не повітрям — півлітрою дихав,
Сам відчуваю: далеко заїхав.
Кожна чарчина вже цвинтарем пахне,
Від алкоголю хай тіло прочахне...»
Сльози в дружини упали з очей,
Голову хилить йому на плече:
«Добре, що взявся нарешті за розум.
Більше даремно не литиму сльози.
Як не радіти: припиняться сварки!
В мене ти вартий останньої чарки.
Ще почастуйся — і крапка навіки!»
Чарку, закуску несе чоловіку.
Випив: «Хай буде оця не востаннє!»
«Як? — у дружини в очах здивування,—
Щойно ж казав про печінку, театри...»
— Любо, ну як не збагнула ти жарту?
Квітень почався! І знають всі люди:
Першого квітня жартують повсюди!

Василь МАРТИНОВ.

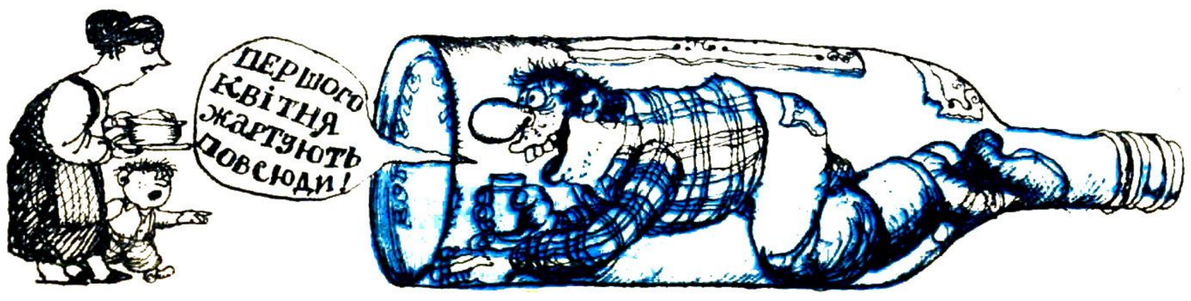

Народні усмішки

ДОВІВ

Варить мати борщ. Кинула туди двоє курчат. Побачив це син, студент фізмату, і каже:

— Хочете, мамо, я доведу математично, що там не двоє курчат, а троє.

— Та ну тебе,— одмахнулась мати і робить своє діло.

А батько тільки усміхнувся, коли син приніс аркуш паперу...

Сіли обідати. Поїли борщ, а батько і каже:

— Ну, а тепер стара, діставай собі курча, мені курча, а син хай ловить те, що довів.

Повідомив О. ЖЕЛЄЗНИЙ.

м. Стаханов
Ворошиловградської області.

СВІДЧЕННЯ

Було це за старих часів. У одного чоловіка вкрав злодій колесо від воза. А той чоловік був сердитий на сусіда і вирішив подати на нього в суд, нібито це він украв колесо. Але ж потрібен був свідок. Пішов той чолов'яга до одного п'янички, який часто-густо, за могорич, виступав у ролі лжесвідка. Той погодився.

І от на суді суддя запитує «свідка»:

— Чи впізнаєте ви те колесо?

— Авжеж, упізнаю. Пане мировий суддя, я його знаю з тих пір, коли воно було ще маленьким коліщам.

Повідомив Г. ПСАЛТИРЯ.

смт Степань
Сарненського району
Ровенської області.

ДІАЛОГ

— Ти мене поважаєш?

— Поважаю.

— Якби я вмер, ти дав би десять карбованців на вінок?

— Дав би.

— Так давай зараз їх проп'ємо, а без вінка я обійдусь.

Повідомив В. ОЛЕКСЮК.

с. Івано-Франкове
Яворівського району
Львівської області.

ГІПНОТИЗЕР

Біля фонтану на лаві один пенсіонер розповідав другому:

— Кажуть, що існують у природі якісь флюїди, біотоки, телепатія. Не знаю, може, воно й так. А ось у тому, що я гіпнотизер, переконувався неодноразово. Варто мені зайти у трамвай або тролейбус та подивитися на юнака, який сидить на передньому сидінні, як він блискавично засинає...

Повідомив М. БОГУСЛАВСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— У директора термінова нарада...

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ НА ТЕМИ ПРОЗАЇЧНІ

НЕ ТОЙ ПРОЧУХАН

Вельми вдячні тобі, Перче, що ти відгукнувся на нашу скаргу. Ти запитуєш, як у нас з освітленням тепер, після перевірки листа. А так само, як і раніше. Правда, на кілька днів електролампочки загорілися (певне, після твого втручання комусь дали прочухана). Та ось уже два тижні в селі знову темно — хоч в око стрель.

Н. АФАНАСЬЄВА.

с. Вакулівка
Роздільнянського району
Одеської області.

Недовго,
бачиться,
горіло...
Воно і справді темне діло.
Одне лиш ясно:
було дано
Слабкого вельми ПРОЧУХАНА.

Валентин КИРИЛЕНКО.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

Сьогодні на ваших екранах ви бачите склад мінеральних добрив колгоспу імені Браташа, що в селі Малі Бубни Роменського району на Сумщині.

Можливо, дехто з вас здивується: чому це добрива у паперових мішках звалені просто неба, а не зберігаються в приміщенні? Але при уважнішому погляді на екран це запитання, гадаємо, у вас відпаде само собою. Приміщення це, як ви бачите,— чисто символічне. І незалежно від того, де ті добрива лежать — надворі чи усередині,— кінець їх чекає один: разом із талими та дощовими водами попливуть вони у колгоспний ставок і потрують рибу, як це вже не раз траплялося раніше.

Голова ж колгоспу Володимир Іванович Білашенко не потрапив у об'єктив кінокамери тільки з тієї причини, що саме в цей час виступав на районній нараді й, б'ючи себе в груди, запевняв, що вже цього року неодмінно доб'ється високих урожаїв зернових і технічних культур. Досі вони, ті врожаї, були менш аніж скромними: минулого року, наприклад, тут зібрали з гектара по 9,2 центнера гороху, по 14,1 ячменю, по 17 жита, по 6,2 проса, а картоплі аж по 20 центнерів — у два з половиною рази менше, ніж посадили!

Про те, скільки риби буде виловлено цієї осені у колгоспному ставку, голова, кажуть, скромно промовчав.

На цьому, товариші, до побачення. До наступного телебачення!

На захист графомана

О видатні! Не зневажайте Графомана,
Не кишкайте, хай треться коло вас,
І кожен жест, і кожне слово ваше
Сумлінно хай фіксує повсякчас.
Бо час мине, настануть інші дні,
Ще інші дні покотяться за ними —
І ваші твори, нині видатні,
Так може статися, не будуть видатними.
Так може статися, що й ваші імена
Поглине забуття густий туман —
«Усе міняється, оновлюється, рветься...»
Та не помре живучий Графоман!
Його не вкосять горе і біда,
Своєї зоряної миті він діждеться,
За стіл усядеться і все, що слід, згада,
Та ще й прибреше гарно, як ведеться.
Себе у центрі виставить побідно
На тім на мемуарнім полотні...
Але ж і вас згадає принагідно,
О видатні!

Вільям ЛІГОСТОВ,
який у даним разі
виступає в ролі адвоката.

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

— У нашому магазині є хтось нечистий на руку. Зекономив я собі пару кіло м'яса, сховав його під прилавком, а вже якийсь негідник поцупив.

Страшне перо не в гусака...

«У сфері діяльності дружинників попадається багато людей».

(З доповіді).
Надіслав К. РОДИК.

«Переважна більшість рибалок у нас виловлює рибу стихійно, часто забороненим, браконьєрським способом. А є ж добровільне товариство, яке повинно їх об'єднувати».

(З райгазети).
Надіслав А. ДЗИСЬ.

«Продаються бочки годні на дрова».

(Об'ява на базі).

«І голова добре знає за не поладки, та тільки ходить і мовчки дише».

(З протоколу).
Надіслав М. КОТЛЕР.

«Довгою була дорога до Москви, а коли випав сніг, то стала ще довшою».

(З учнівського твору).
Надіслав В. САВЧУК.

«НАЧАЛЬНИКУ к-з «РОДИНА»
Васильевское МРТУ обязывает Вас до 5.1—1983 г. сообщить нам об остатках угля и дров на 1.1.1983 г.
В случае предоставления сведений об остатках вы будете лишены фондов угля на 1983 год.
Начальник МРТУ Н. Т. Серый».

Надіслав Б. МУХІН.

«Председателю правления колхоза им. «Украина» тов. ТЕРЛЕЦКИЙ Н. П.
Правление Николаевского райпотребсоюза просит Вас оказать помощь в выделении бензовоза для завоза керосина в отсутствующие магазины, находящиеся на территории Вашего колхоза...»

Надіслав І. ТИТАРЕНКО.

«Терміново зі всіх машиністів взяти аналізи: води до обіду, пального після обіду».

(З оголошення).
Надіслав І. КОЗИР.

Гумор наших побратимів

Малюнки з журналів: «ДАДЗІС» — Рига, «КІПЕРУШ» — Кишинів, «ШЛУОТА» — Вільнюс, «ЧАЯН» — Казань, «МУШТУМ» — Ташкент.

Мал. В. Тіко

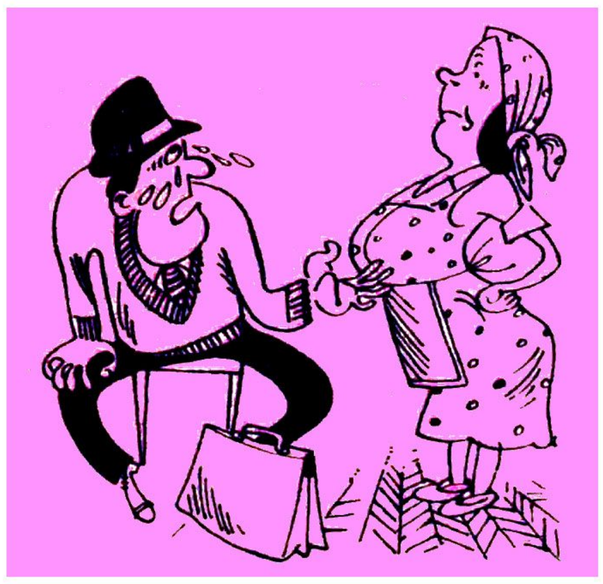

— Чого ти плачеш!
— Перейшли на новий метод: по роботі і зарплата...

Мал. І. Новикова

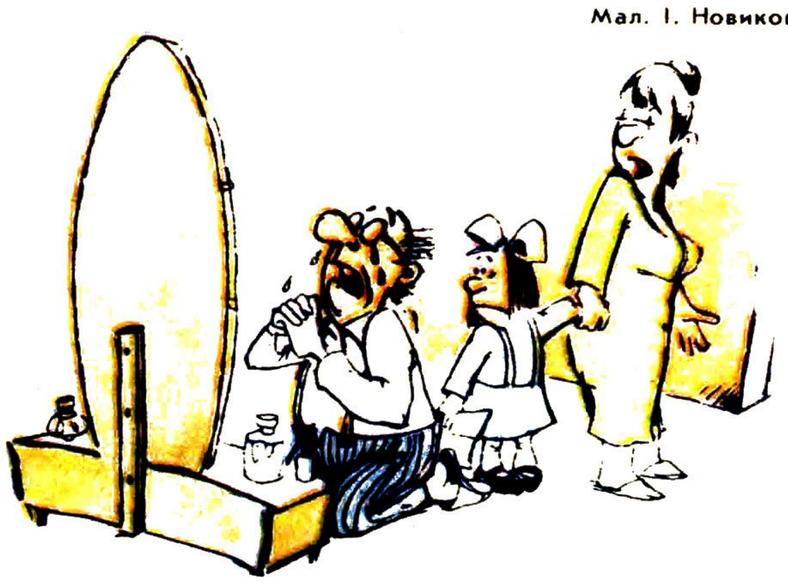

— Не нервуй татка — його завтра викликає слідчий прокуратури.

Мал. Х. Рахматуллаєва

Співавтори.

Мал. А. Делтуви

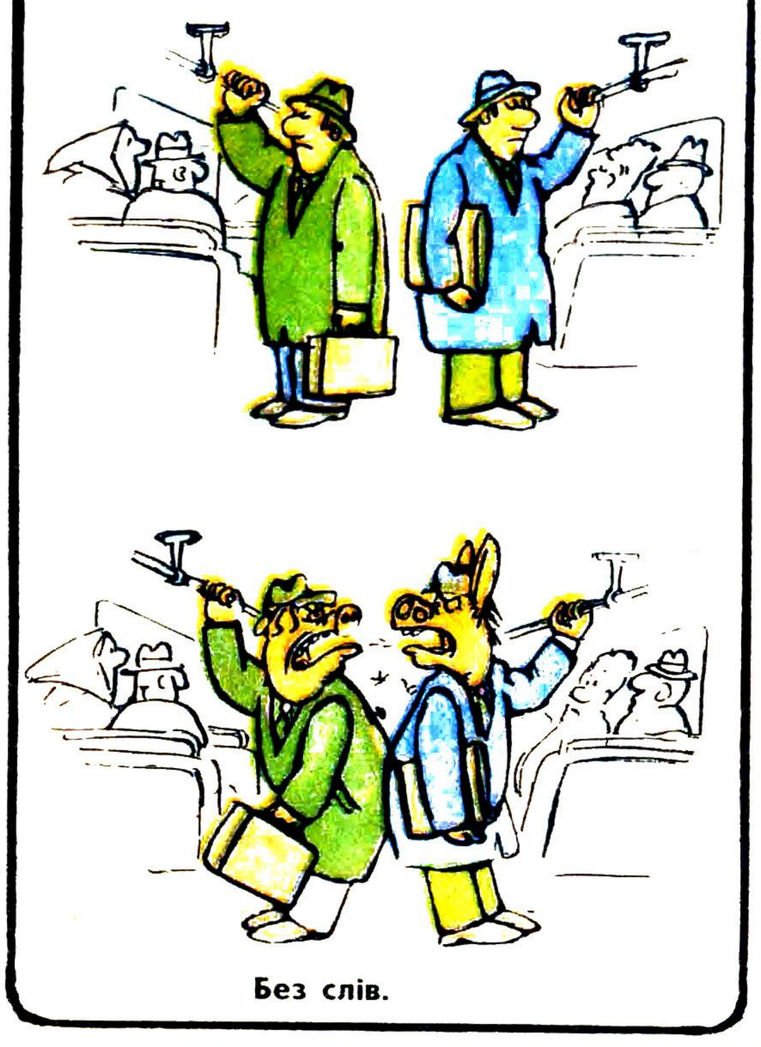

Без слів.

Мал. В. Феоктистова

Мал. Д. Брейкшіса

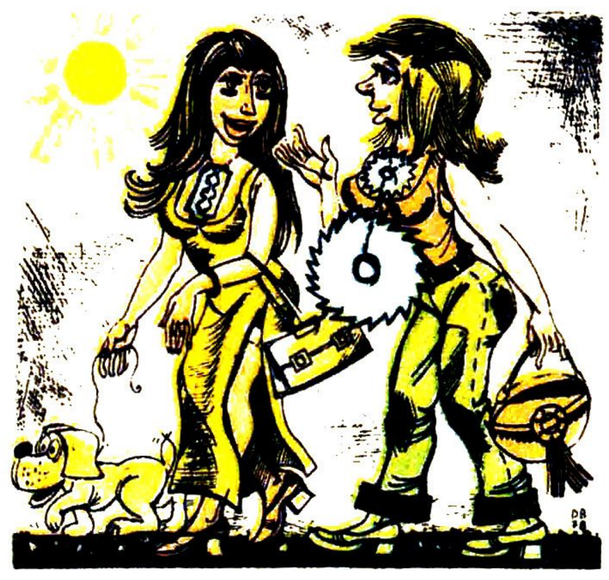

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Вже котрий раз керівники місцевого колгоспу у селі Заріччя (Львівська обл.) обіцяли відремонтувати клуб і «наступної весни» відкрити. Такі обіцянки-цяцянки вони дають вже п'ять років. Молодь села написала про це редакції. Листа було надруковано у № 19 журналу за 1982 рік.

Після виступу Перця секретар Жидачівського райкому Компартії України тов. Брич повідомив, що райвиконком розглянув це питання на нараді, затвердив графік ремонтних робіт. Було подано допомогу в придбанні будівельних матеріалів, і тепер роботи вже повністю завершено. А капітально відремонтований клуб нарешті відкрив свої двері.

◆ У «Перці» № 20 під рубрикою «Чи знаєте ви, що...» було вміщено замітку, в якій йшлося про те, що у селі Вороновиці (Вінницький район) вже давненько телефонні апарати мовчать.

Як повідомив редакції головний інженер Вінницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку В. В. Поляков, нині в селі уже введено в дію нову автоматичну телефонну станцію.

◆ «Щасливчик» — так називалася замітка («Перець» № 21 за минулий рік), в якій писалося про те, що у місті Херсоні, посилаючись на відсутність тари, приймальні пункти не приймають від населення склопосуду.

Начальник Херсонського обласного управління торгівлі В. С. Чайковський повідомив редакції, що такі факти відповідають дійсності. На своїй нараді облвиконком, з метою поліпшення збору склопосуду, зобов'язав керівників відповідних промислових підприємств виділяти торговельним організаціям необхідну тару та приймати від них зібраний склопосуд без обмеження.

◆ У місті Славуті (Хмельницька обл.) по вулиці Р. Люксембург прорвало водопровід, і чиста питна вода цілодобово текла цією вулицею. Про це до редакції надійшов лист.

Голова виконкому Славутської міськради В. М. Мосійчук повідомив, що водопровідну мережу відремонтовано.

◆ В одному з листів до Перця повідомлялося про те, що у селі Котівка (Житомирська обл.) сільрада і місцевий колгосп ніяк не домовляться, кому ж слід відремонтувати місток. А тим часом мешканцям села щодня доводиться робити добрячий гак.

Голова Андрушівського райвиконкому О. Д. Стельмах повідомив редакції, що силами колгоспу «Україна» збудовано нарешті новий місток.

◆ «Чи не допоможеш, Перче, нашим кооператорам підібрати продавця для продовольчого магазину у селі Красилівці (Чернігівська обл.), бо магазин уже три місяці стоїть зачинений»,— так писали жителі цього села. Редакція з цим листом звернулася до Козелецької райспоживспілки.

Як повідомила Перцеві заступник голови райспоживспілки Н. В. Набильська, продавця підібрано, і магазин вже працює.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.** Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 8 (1146) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.03.83. Підписано до друку 04.04.83. БФ 15317. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.512.000. Зам. 01398.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Індекс 74393

Приказки народні на теми міжнародні

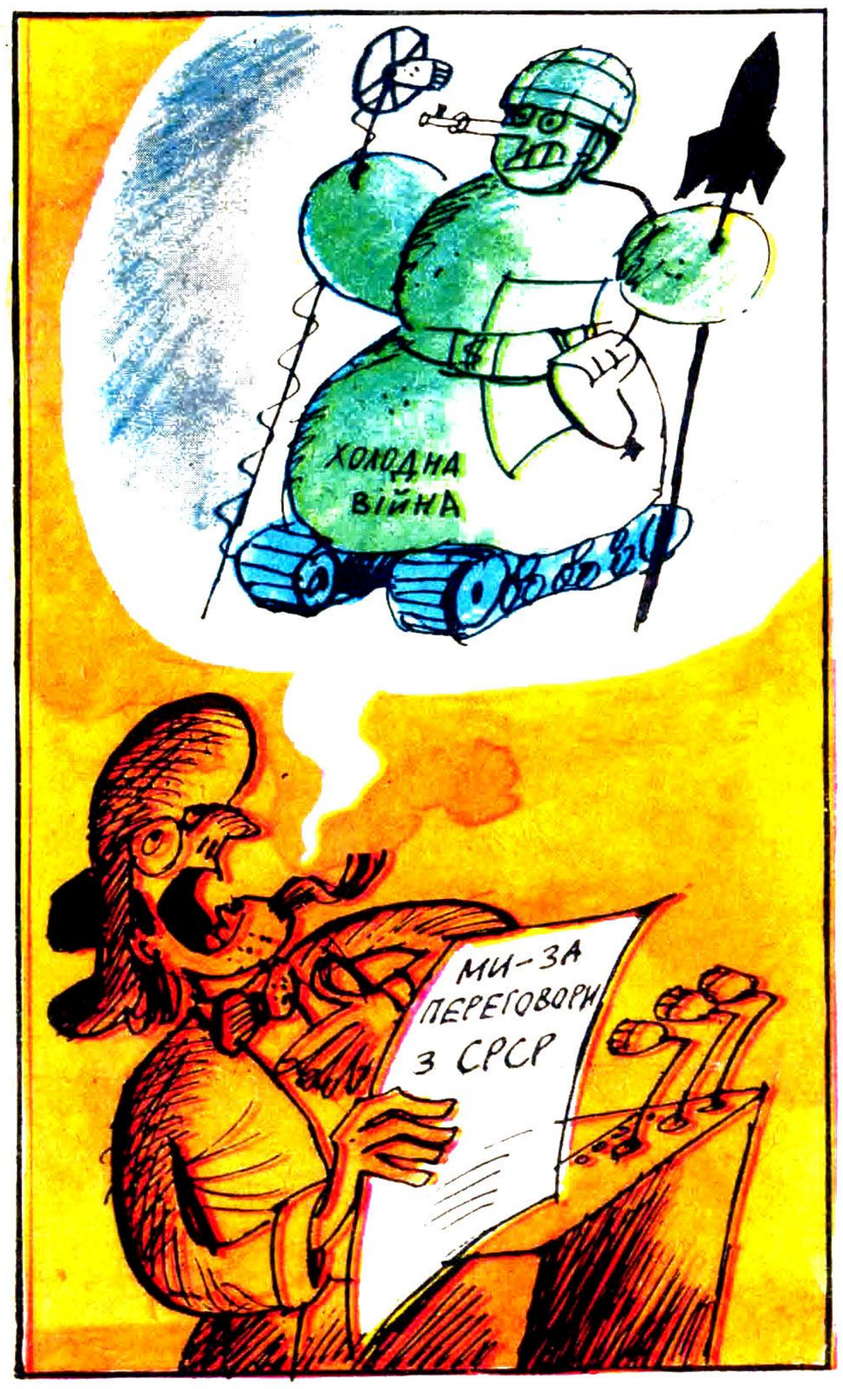

«На язиці медом, а на думці льодом».

«Посади свиню за стіл, вона й ратиці на стіл».

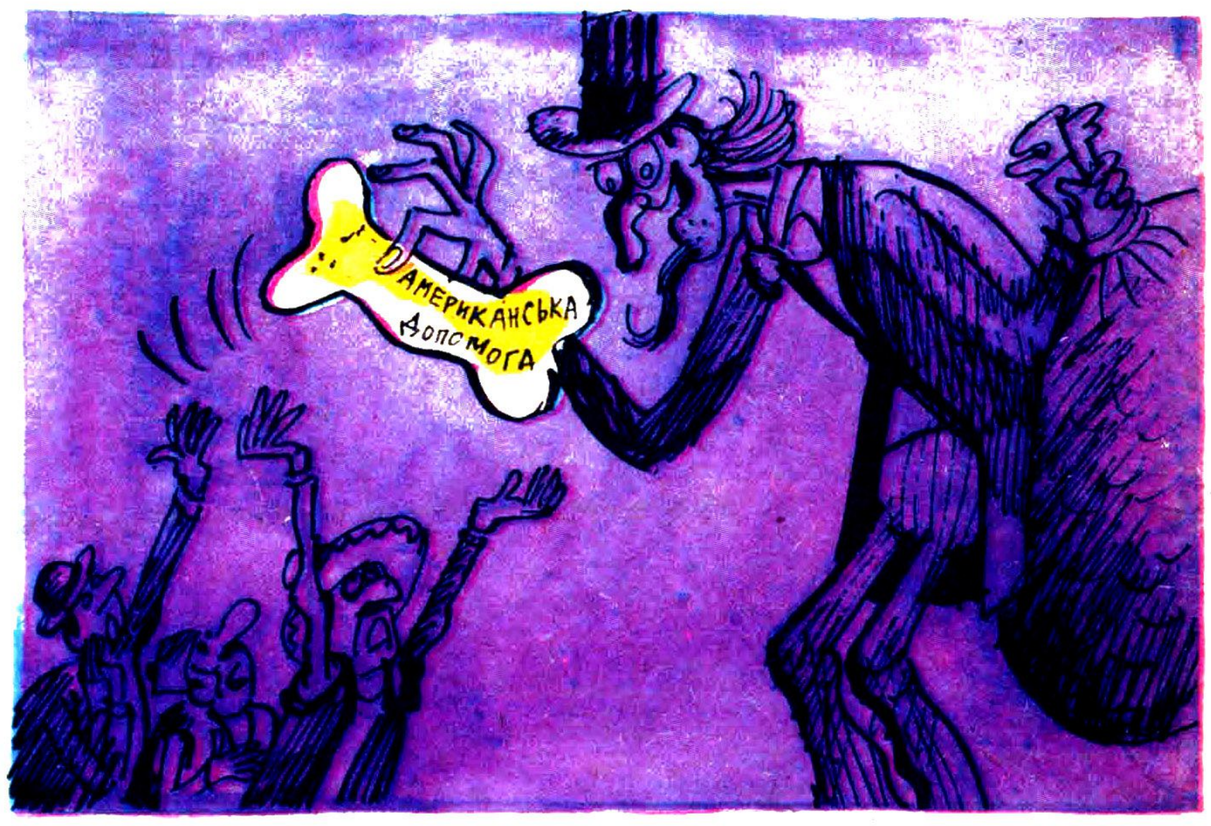

«Даю тобі кісточку, хоч лижи, хоч надалі держи».

«Думкою в небі, ногами в постелі».

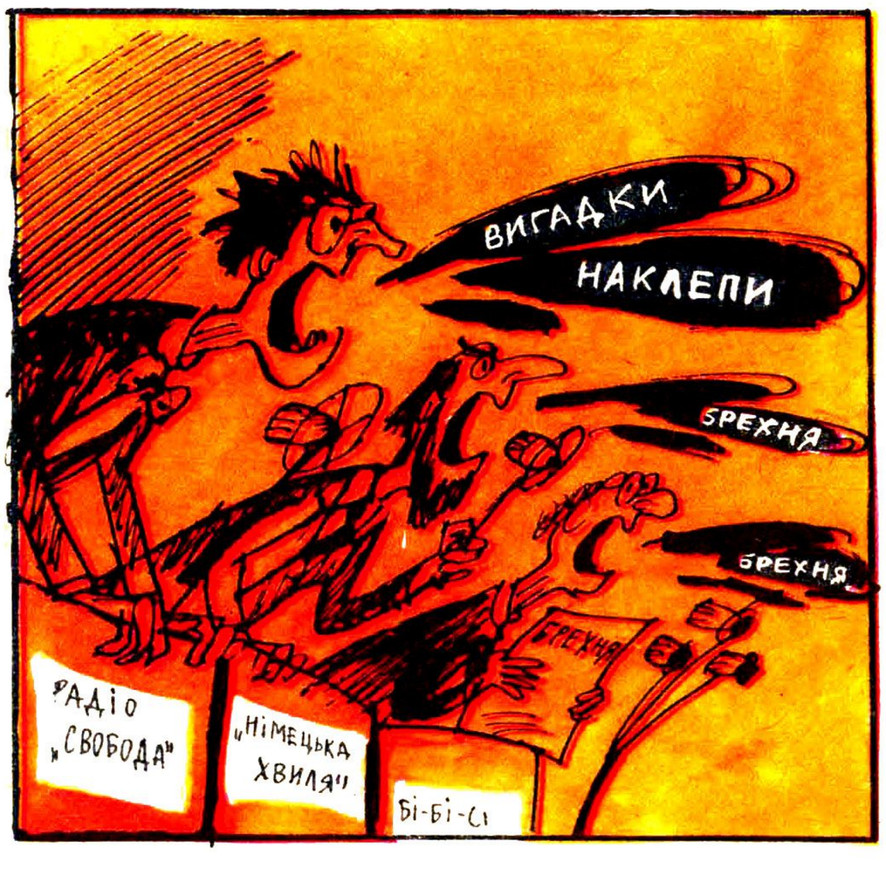

«Три брехуни однієї правди не скажуть».